

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

εὐδοκία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΑΛΦΑ" Ι. Μ. ΣΚΑΖΙΚΗ

ΑΘΗΝΑ 1955

*ΑΥΤΑ ΕΔΩ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ,
ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ
ΣΤΟΝ ΑΝΘΙΣΜΕΝΟ ΤΗΣ ΙΣΚΙΟ,
ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΙΣΜΕΝΑ
ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ ΜΟΥ*

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ

*Α, χτές βράδου! *Α, χτές βράδου	(Χτές βράδου)	11
*Αγρικῶ τῇ βροχῇ	(Βροχῇ τοῦ Μάη)	112
*Αδερφέ μου, ὅταν εἴμαστε μακριά	(*Αδερφέ μου)	31
< Αἶμα ἀθῶον >! Πιὸ εὐγενικῇ	(Αἶμα ἀθῶον)	138
*Ακρογιαλιές, βουνά περνάει τὸ τραῖνο	(Αὐτρωση)	73
*Αν εἶμαι δυνατός, ὅμως δὲν ἔχω	(Δυνατός)	170
*Αν μπορέσης νειρου	(*Αφαίρεση)	55
*Αν σοῦ ἀρνιέμαι φιλι	(Πιὸ πολὺ)	117
*Ανεμε, ἀνεμε	(*Ανεμε! *Ανεμε!)	27
*Ανθίσαν τάχα οἱ λεμονιές στῆς Κύπρου τὰ περβόλια; (Κήπος)		18
*Ανθισμένοι τόποι	(Ξένοι τόποι)	32
*Αξιίζει νὰ γυρίσης, φίλε Οὐράνη	(*Αξιίζει νὰ γυρίσης...)	76
*Απέραντο μαγευτικὸ τοπίο	(Αἰχμάλωτος τῶν Ἀγγέλων)	75
*Απ' ὄλο τὸ καμένο σπίτι	(*Ο φεγγίτης)	139
*Απ' τοὺς τάφους σηκωθῆκαν	(Οἱ σταυροὶ)	189
*Αραχνόπλεχτο τὸ δράμα	(Τὸ χουσὸ ψαλίδι)	130
*Αρματα ἄν σοῦ λείπουν καὶ κανόνια	(Γλυκιὰ μου *Ελλάδα)	15
*Ασε τοὺς βράχους νὰ σιωποῦν	(*Ανάμεσα)	88
*Αχ, καλῇ μου ἐσὺ καρδιά	(Πότε:)	163

Βγήκα μέσ' ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ	(<i>Συναίσθηση</i>)	190
Βγήκα μέ τόν Ἥλιο ἀντάμη	(<i>Ἡλιόχαρος</i>)	171
Γῆ μου κ' ἦλιε μου κι ἀστέρια	(<i>Συντέλεια</i>)	173
Γιὰ σέ τὸ πρῶτο κλάψιμο	(<i>Ὑμνος στὴ Μητέρα</i>)	19
Γίναμε φίλοι μέ τὸ Χάρο	(<i>Συνομιλίες μέ τὸ Χάρο</i>)	175
Δέ μέ βρίζουν σοβαρὸ	(<i>Ἡ χαρά</i>)	94
Δέ μέ δονεῖς	(<i>Ἀσκητικό</i>)	129
Δέν εἶμαι μαρμαρένια βρύση	(<i>Πηγὴ</i>)	36
Δέν εἶναι ὁ πόνος, ἄς τὸ εἰπῶ	(<i>Ὁ πόνος</i>)	61
Δέν ἦρθες χτές τὸ βράδυ	(<i>Χαιρετισμοί</i>)	126
* Ἐδυσσεὺς ὁ ἥλιος, πάψαν τὰ πουλιά	(<i>Ἐξαγνισμός</i>)	74
Εἶναι ἡ ἀγάπη φλογερὸ	(<i>Μαρία Πολυδούρη</i>)	78
Εἶναι ἡ Βασίλω νιόπαντρη	(<i>Νιόπαντρη</i>)	60
Εἶναι, ποιὸς τὸ ξέρει	(<i>Τὸ μαῦρο ἀστέρι</i>)	161
Εἶπε ἡ βάρκα στὸ καράβι	(<i>Ἡ βάρκα καὶ τὸ καράβι</i>)	82
Εἶπε ὁ Κοντορεβιθοῦλης	(<i>Παραμῦθια</i>)	81
Εἶπε ὁ τοῖχος στὴν ἀψίδα	(<i>Αἰσθητική</i>)	91
Εἶσαι τόσο καλὴ	(<i>Καλὴ</i>)	9
* Ἐνας πελαργὸς	(<i>Ἐνας πελαργὸς</i>)	135
* Ἐνας χρόνος κι ἄλλος χρόνος	(<i>Πρωτοχρονιά</i>)	149
* Ἐσὺ τὸ ξέρεις μοναχὴ	(<i>Περί ψυχῆς</i>)	95
* Ἐφυγε καὶ δέν τὸ ἴωσα τὸ καλοκαίρι... (Φθινοπωρινὴ συνίτα)		143
* Ἐχω στὸ ἄλῳνι τὴ σοδειά	(<i>Ὑπαιθρος</i>)	134
* Ἡ Βιργινία, ἡ Βγένια, ἡ Κατερίνα	(<i>Ἡ Κυρα-Ζωὴ</i>)	43
* Ἡ ζωὴ μας τί εἶναι; Νά:	(<i>Ἡ ζωὴ μας</i>)	22
* Ἦταν ἡ θάλασσα ρηχὴ	(<i>Κώστας Καρυωτάκης</i>)	79
Θὰ πάρω στὴ μπάνια	(<i>Γιὰ κάποια λεζάνια</i>)	48
Θέλω νά 'ναι ἡ θύμησή μου	(<i>Ἡ θύμησή μου</i>)	118
Κάθομαι στὸ τζάκι μόνος	(<i>Λυρική σάτιρα</i>)	179
Καὶ θέλω	(<i>Ἀγάπης πηγὴ</i>)	116
Καλησπέρα, κυρα-Ρίνα	(<i>Οἱ κυρα-συμπεθέρες</i>)	62
Καλυβάκι τοῦ τσοπάνη	(<i>Πενιόβολα</i>)	66
Κάτω ἀπ' τὴν ἀκατάπαυστη βροχὴ	(<i>Ὁμβριος θρόλος</i>)	154

Κίνησα καὶ πῆγα στὴν Παραμυθιά	(<i>Παραμυθιώτισσα</i>)	10
Κλονισμένο μου θεμέλιο	(<i>Τὸ θέμα</i>)	140
Κοτσαρίδα καὶ Τραγοῦδα	(<i>Νοσταλγοί</i>)	151
Κουρασμένο τὸ φεγγάρι	(<i>Τὸ καλὸ φεγγάρι</i>)	156
Κράτησα στὸ νῶμο	(<i>Μεγάλῃ Παρασκευῇ</i>)	178
Κρατώντας νυχτοκέρι	(<i>Νυχτοκέρι</i>)	119
Κυριακὴ πρωὶ	(<i>Κυριακὴ πρωὶ</i>)	111
Λέει ὁ Γέροντας: Γριά	(<i>Οἱ φτωχοὶ γέροι</i>)	64
Μανούλα, μᾶς τὰ κλέψανε τὰ κρίνα	(<i>Τὰ γαλάζια κρίνα</i>)	103
Μὲ ἀγάπαγαν στὸν τόπο μου σὺν ἤμουνα μικρὸς	(<i>Παιδιά</i>)	145
Μὲ ἀνθισμένες κληματίδες	(<i>Μειάνοια</i>)	128
Μὲ τὰ κύματα παῦω νὰ παλαίω	(<i>Τὸ φέρον</i>)	72
Μὲς στὴ θύελλα πού ἐδόνει	(<i>Ἄφαντό μου χελιδόνι</i>)	164
Μέσα στὴν καρδιά τοῦ δάσου	(<i>Ὁ ἔρημος μύλος</i>)	86
Μὴν ἀφήνης, Θήνη	(<i>Θήνη</i>)	41
Μουσικὴ διωματίου. Κυρία στὸ πιάνο	(<i>Ἔνα κοντσέρτο</i>)	77
Νὰ θαυμάζης τὰ βελουδα	(<i>Τὸ κουκούτσι</i>)	97
Νὰ περπατᾶς στὴ χλόη	(<i>Περίπατος</i>)	110
Νὰ σὲ ἀνοίγω, παραθύρι	(<i>Φυγὴ</i>)	106
Νόνα, Βάβα, Κυρα-Μάνα	(<i>Τοῦ παραμυθιοῦ</i>)	40
Ξανάφθε ἡ Ἄνοιξη. Οἱ σπειραῖες	(<i>Ἐαρινὸ</i>)	108
*Ὁμορφὴ μέρα	(<i>Ἀπομεισήμερο</i>)	50
*Ὁρμωσε τὴν καλυβούλα	(<i>Ὁ Θανάσης</i>)	58
*Ὁρφανὸ μου παραγώνι	(<i>Ἡ σπίδα</i>)	137
*Ὅ,τι ἂν εἶμαι κι ὄ,τι ἂν γίνω	(<i>Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ</i>)	166
*Ὅχι, δὲ μὲ λησιμόνησες, κι ὄχι, δὲ σὲ ξεχάνω	(<i>Πρῶτῃ ἀγάπῃ</i>)	123
Παλιοὶ μου δασκάλοι...	(<i>Παλιοὶ μου δασκάλοι</i>)	146
Πέθανε ἡ Νόνα	(<i>Πέθανε ἡ Νόνα</i>)	37
Πὲς τί ἀγάπησες, Ἄθανα	(<i>Ἡ μάνα καὶ τὸ φεγγάρι</i>)	104
Πῆγα χτές στὴν ἐκκλησιά	(<i>Ὁ μικρὸς Χριστὸς</i>)	141
Πιάνω στὴ σειρὰ τὰ βάζω	(<i>Τάξῃ</i>)	93
Πιστεύω πὼς γεννήθηκα μαζὶ μὲ τὴ χαρὰ	(<i>Ἐμπιστευτικὸ</i>)	148
Πλημμύρισε τῆς γῆς τὸ ρεῖκι	(<i>Ἀύγῃ</i>)	113

Πόσες φορές	(<i>Ἄφραστον θαῦμα</i>)	157
Προβατάκια μου, ποῦ πάτε;	(<i>Τ' ὄνειρο τοῦ μικροῦ βοσκοῦ</i>)	99
Προσπαθεῖ νά ζωγραφίση	(<i>Τεχνοκριτικὴ</i>)	96
Ρομαντικὸ μεθύσι	(<i>Ρομαντικὸ</i>)	25
Ρῶμο Φιλύρα, μὴν ἀργεῖς! Σ' ἔχουν καλέσει	(<i>Ρῶμος Φιλύρας</i>)	80
Στὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ μου ἐσένα μόνο	(<i>Τὸ πέρασμά του</i>)	114
Στὸ παλιὸ ξαναπήγα μοναστήρι	(<i>ἽΩρες προσευχῆς</i>)	69
Στὸ σκοτάδι ἀναζητοῦσαν	(<i>Στὸ αὐτοκίνητο</i>)	125
Στὸν ξενικὸ δρυμῶνα	(<i>Ξενιτιά</i>)	26
Τὰ καινούρια θάματα	(<i>Θάματα</i>)	153
Τὰ μάτια τὰ παράξενα	(<i>Τὰ μάτια τὰ παράξενα</i>)	121
Ταξίδεψα μὲ μιὰ Βασίλισσα	(<i>Βυζαντινὴ ὄπτασις</i>)	16
Ταπεινὸ μου θυμιατήρι	(<i>Ἐσπερινός</i>)	158
Τὴ ζήση χώρισε ὁ Θεός	(<i>Φῶς</i>)	23
Τήρα ἢ Βάβα! τήρα ἢ Βάβα!	(<i>Τήρα ἢ Βάβα!</i>)	89
Τί λέτε, τί ἀντιφέρετε μὲ τόση ἀνατριχίλα	(<i>Φύλλα</i>)	142
Τί σοῦ κάνει, πές μου, τί	(<i>Ὁ κλαδευτής</i>)	63
Τὸ ἀζευγάρωτο κοτσούφι	(<i>Ἡ κοτσούφω</i>)	122
Τὸ Γερο-Θύμιο τὸν Πενιὰ	(<i>Ὁ Γερο-Θύμιος ὁ Πενιὰς</i>)	51
Τὸ γιοφύ-	(<i>Χορός</i>)	124
Τὸ δρομάκι τὸ στενὸ	(<i>Τὸ δρομάκι τὸ οἰνὸ</i>)	24
Τὸ μικρὸ δεντράκι πρώτη	(<i>Τὸ δεντράκι</i>)	84
Τὸν καιρὸ νοσταλγῶ	(<i>Πεῖρα ζωῆς</i>)	30
Τοῦ φθινοπώρου ἀνατριχίλα	(<i>Φθινοπωρινὴ νοσταλγία</i>)	21
Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου πλημμυρᾶ	(<i>Ἀρρεβωνιασμένοι</i>)	120
Τὸ χωράφι πῶς μοῦ ἀρέσει	(<i>Τῆς γαλήνης</i>)	136
Τρελές ψυχές, ποῦ σπᾶτε τὴ συνήθεια	(<i>Φρόνιμη δόξα</i>)	71
Φορῶ τις σιδερένιες μπότες	(<i>Ἀναδρομικὸ</i>)	167
Φύσα, ἀγεράκι τοῦ Ζυγοῦ	(<i>Μεσολογγίτικο</i>)	46
Χρόνια νά 'ρθω στὸ χωριὸ	(<i>Στὸ χωριὸ</i>)	56
Ψηλά στὸ Κάστρο, στὸ Τζαμί	(<i>Ἡ ξαδρέφη μου ἢ Κική</i>)	33
Ψήλωσα... ψήλωσα πολὺ	(<i>Πιοτό</i>)	98
*Ὡ Θεέ μου, ἀνίλεων μὴ σ' ἀφήση	(<i>Παράπονο</i>)	160

ΚΑΛΗ

Είσαι τόσο καλή,
τόσο άπάνω από τούτη
τή ζωή τή θολή,
πού φτωχαίνεις τά πλούτη·

πού τήν ἴδια όμορφιά
ξεθωριάζεις, νά μείνης
ή γλυκιά ζωγραφιά
τῆς πιό άγνῆς καλοσύνης!

ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΙΣΣΑ

Κίνησα καὶ πῆγα στὴν Παραμυθιά
νά βρω μιὰ νυφούλα νὰ τὴν πάρω...
Θέλω νά 'ναι γαλανή, νά 'ναι ξανθιά,
θέλω — ναί — καὶ νὰ τὴ λένε Μάρω.

Καὶ τὴ βρῆκα Μάρω, ξανθογαλανή :
νά τὸ δαχτυλίδι, τὸ στεφάνι...
— Συντροφιά μου αἰώνια, πάντα ἐαρινή,
Ἄγγελος Κυρίου μοῦ ἐπεφάνη!

ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ

ΎΑ, χτές βράδου! ΎΑ, χτές βράδου
ἦτανε φιλι καὶ χάδι,
ἦτανε νὰ τὸ χαρῶ
τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρό!

Βγῆκε στὸ βουνάκι πέρα,
εἶπε σ' ὄλους καλησπέρα,
κι ὄλοι ἀλήθεια οἱ χωριανοὶ
ἔνωσαν χαρὰ τρανή·

ἄλλοι βγῆκαν στὰ μπαλκόνια,
ὄπως στὰ καλὰ τὰ χρόνια,
κι ἄλλοι μὲ γλυκιὰ καρδιά
ξάπλωσαν στὴν ἀμμουδιά.

Μὰ τὸ φεγγαράκι ὥστόσο
— θὰ ἴπρεπε νὰ τὸ προδώσω; —
τοὺς ξεγέλασε ὄλους, λές,
καὶ μὲ τσάκισες πολλῆς

πήδησε τὰ κυπαρίσσια
κ' ἦρθε μὲς στὸ σπίτι μου ἴσια :
Ἔβρεξε ὅλη τὴν αὐλὴν
μὲ χρυσὴ βροχὴ ψιλὴ,

ἔκαμε πολλῆς χαλάστρες
στὰ πεζούλια καὶ στὶς γλάστρες—
ὅλα τὰ λουλούδια, νά,
τ' ἄλλαξε στ' ἀληθινά,

ἔγιναν ἄλλα παράλλα
πίνοντάς το στάλα-στάλα!
Μόνον τοῦτο; Οἱ δυὸ σκαμνιῆς
ἄνθισαν σὰ γιασεμιές,

ἡ ψιλὴ μας κρεβατίνα
γέμισε ἀσημένια κρίνα,
κι ὁ φτωχὸς κισσός, πὼ-πὼ,
κρέμασε χρυσὸ καρπό!

Μὰ δὲν ἔχει ἀπόψε μπέσα,
θέλει νά μπη καὶ πιὸ μέσα :
Ἔφτασε στὴν ἀμπατή,
τὴ σοφάτισε κι αὐτὴ

καὶ τὴν ἔχρισε μὲ κάτι
ποὺ τὴ δείχνει σὰν παλάτι·
ἔπειτα, σκαλι-σκαλί,
ἔστρωσε χρυσὸ χαλί,

βρῆκε στὴν κορφὴ κολόνα
καὶ τῆς φόρεσε κορόνα,
βρῆκε ἐμὲ στὰ δυὸ σκαλιὰ
καὶ μοῦ πῆρε τὴ λαλιά!

Τό 'δα πῶμπαινε στὴν πόρτα
βασιλιάς μ' ὄλη τὴν κόρτα,
κι ἀντιλάλησαν βαριά
ὄπλα, σάλπιγγες, φλωριά...

Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέχει!
Ἔβγα πάλι στὸ ντρισέκι,
στὸ βουνὸ καὶ στὸ γιαλό,
φεγγαράκι μου τρελό,

πὸ μὲ τρέλανες κ' ἐμένα
καὶ μοῦ σήκωσες τὰ φρένα,
τόσο πὸν καὶ νὰ θαρρῶ
ἦρθα στὸν καλὸ καιρό,

στὰ παλιὰ καλὰ μας χρόνια
πὸν στὴ γλάστρα ἦταν μιγόνια,
στὰ τενεκεδάκια ἐκεῖ
τουφωτοὶ βασιλικοί,

στὸ πεζούλι μπουγαρίνι
καὶ στὸν κόσμον ὅλο Εἰρήνη!

Αὐγουστος 1948.

ΓΛΥΚΙΑ ΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑ

Ἄρματα ἂν σοῦ λείπουν καὶ κανόνια,
σοῦ περσεύει ἡ πίστη κ' ἡ καρδιά!
Τρεῖς χιλιάδες ἔνδοξα ὄλα χρόνια
τὴ χρυσή σου ἀγιάζουν Λευτεριά.

Κ' εἶναι κάθε χρόνος, κάθε αἰώνας
ἓνα στίφος ἄῦλο, ἓνας στρατός —
Ἄνισος στὰ σίδερα ὁ ἀγώνας,
ἄνισος καὶ στὰ ὄπλα τοῦ φωτός!

Μὲ τὸ ἀστραφτερό σου ὀπλίσου δίκιο,
χτύπησε τὴ βία θαρρετή:
κάλλιο νὰ ἔχης θάνατον ἀντρίκειο
παρᾶ νὰ ἔζης δίχως ἀρετή!

Μά, γλυκιά μου Ἑλλάδα, δὲν πεθαίνεις,
ὅπως δὲν ἐπέθανες ποτέ!
Ζῆς αἰώνια, κι ὄλους ἀνασταίνεις
ὅταν ξαναλῆς «Μολὼν λαβέ!»

Ρώμη, 28.10.1940

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ταξίδεψα μὲ μιὰ Βασίλισσα...

Μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ Βυζαντίου μίλησα,
κι ὁ ἀντίλαλος τῶν Κωνσταντίνων μοῦ ἀποκρίθη·
τοῦ « Ἐν τούτῳ νίκα » μοῦ ἐγχαράχτηκε στὰ στήθη
ὁ αἵματηρὸς Σταυρὸς...

Βραδύς, ἱερός,
περνᾷ ὁ καιρὸς,
μὰ πάλι ἀπὸ μακριὰ ξαναγυρίζει
σὰν νέον φῶς,
κ' εἶναι κρυφός,
κρυφὸς εἶναι ὁ καημὸς ποὺ μὲ φλογίζει!

Ὡμὲ κι ὦμὲ,
κρυφὲ καημέ·
στὴν πρέπουσα ὥρα
γίνε λουλούδι, γίνε ὀπώρα,
δῶσε στὴ χώρα

τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν τροφή,
μὲ μιὰ στροφή
νὰ ξαναφτάσῃ στὴν κορφή
τῶν πεπρωμένων!

Τὸν δίκαιον αἶνον
ποῖος θ' ἀναμέλψῃ τῆς καινούργιας ἐποχῆς;
Ἦταν τραχὺς
ὁ ἀγώνας τῆς ψυχῆς,
μὰ ἐδικαιώθη...
Ἦναι, πόθοι,
κ' ἡ Μοῖρα κλώθει
ξανὰ, ξανὰ
τὰ ὄραϊα, τὰ μεγάλα καὶ τ' ἀληθινά!

Ταξίδεψα μὲ μιὰ Βασίλισσα,
κι ὅσες φορὲς τὸ χέρι της ἐφίλησα
εἶδα Πορφυρογέννητες νὰ ζωντανεύουν
κι ἀπ' τὰ παλάτια τοῦ Βοσπόρου νὰ μοῦ γενεύουν...
Εἶδα...
— χαρὰ κ' ἐλπίδα —
εἶδα στῆς Θράκης τοὺς ἀγροὺς
καὶ στὰ θαλασσοβράχια
πὺρ γαλανὰ τὰ κύματα καὶ πὺρ χρυσὰ τὰ στάχνα!

ΚΥΠΡΟΣ

Ἐνθίσαν τάχα οἱ λεμονιᾶς στής Κύπρου τὰ περβόλια;
Ἐνοιῖξαν τὰ τριαντάφυλλα; Μοσχοβολοῦν οἱ κρίνοι;
Τάχα οἱ βαρκοῦλες φεύγουνε ἀπὸ τ' ἀραξοβόλια
νὰ προπαντήσουν στ' ἀνοιχτὰ τῆ νικηφόρα εἰρήνη;

Ἄπ' τ' ἀκρογιάλια τοῦ νησιοῦ φυσάει τ' ἀγέρι πρίμα
νὰ ῥηθοῦμε ἀπ' τὴν Ἄνατολή ψηλὰ κατὰ τὴ Δύση;
Τὸ ἀφρόλευκο ποῦ γέννησε τὴν ὁμορφιὰ τὸ κῦμα
φεύγει ἀπ' τὴν Πάφο πρόσχαρο στὸ Φάληρο νὰ σβήση;

Καὶ τ' ἄλλο κῦμα, τὸ τρανό, ποῦ ἠλιόλουστο φουσκώνει
στὸ Αἶγαῖο, στὸ Ἴόνιο, στὸ Μυρτώο, στὸ πέλαγο τῆς Κρήτι
κι ὡσάν μὲ πόνο μητρικὸ τὴν ἀγκαλιά του ἀπλώνει,
θὰ φτιάση τάχα στὸ νησι τώρα τῆς Ἀφροδίτης;...

Κῦμα ἱερό, ποῦ σ' ἔφκιασε πολλῶν αἰώνων δάκρυ
καὶ κλείνει τὴν ἀπαντοχὴ καὶ κλείνει τὴν ἐλπίδα,
ἀγκάλιασέ μας τὸ νησι ἀπ' ἄκρη σ' ἄλλην ἄκρη
καὶ δῶσ' του τὸ γλυκὸ φιλὶ ποῦ λαχταρᾷ ἡ Πατρίδα!

^{Ἄπολλος 1945.}

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Γιὰ σὲ τὸ πρῶτο κλάψιμο,
γιὰ σὲ τὸ πρῶτο γέλιο —
Ἐσὺ 'σαι τὸ θεμέλιο
πὸν χτίζεται ἡ ζωὴ!

Γιὰ σὲ τὸ πρῶτο φίλημα,
γιὰ σὲ τὸ πρῶτο χὰδι —
Ἐσὺ 'σαι τ' αὔλο ὑφάδι
πὸν ὑφαίνεται ἡ ψυχὴ!

Γιὰ σὲ τὸ πρῶτο μίλημα,
γιὰ σένα ἢ πρώτη κρίση —
Ἐσὺ 'σαι ἡ θεία βρῦση
πὸν ἀγιάζεται ἡ ζωὴ!

Γιὰ σὲ τὸ πρῶτο βάδισμα,
γιὰ σένα ἢ πρώτη ἀγκάλη —
Ἐσὺ 'σαι τὸ ἀναγάλλι
πὸν θέλγει τὴν ψυχὴ!

Γιὰ σὲ τὸ πρῶτο τάξιμο,
γιὰ σὲ τὸ πρῶτο δῶρο —
Ἐσὺ 'σαι δίχως κόρο,
μονάχα, στὴ ζωὴ!

Γιὰ σὲ τὸ πρῶτο πάλεμα,
γιὰ σένα ἢ πρώτη νίκη —
Ἐσὺ 'σαι τὸ τσελίκι
πὸν ὀπλίζεται ἢ ψυχὴ!

Γιὰ σὲ τὸ πρῶτο δάκρυσμα,
γιὰ σένα ἢ πρώτη ὀδύνη —
Ἐσὺ 'σαι ἢ εὐχὴ πὸν δίνει
ἀξία στὴ ζωὴ!

Γιὰ σὲ ἀνανέωση ὁ θάνατος,
γιὰ σὲ πιστρόφια ὁ χρόνος —
Ἐσὺ 'σαι ὁ αἰώνιος θρόνος
πὸν ὑψώνεται ἢ ψυχὴ!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τοῦ φθινοπώρου ἀνατριχίλα...
Χρυσὸ προμήνυμα στὰ φύλλα,
λαχτάρα πρώτη μακρινή,
στὸν οὐρανὸ καὶ στὸν ἀγέρα
μιὰ μαυροσύννεφη φοβέρα
ἔρχεται - φεύγει σκοτεινή.

Γνώριμες χίμαιρες βουνίσσιες...
Στὸ λόγγο ξεφωνοῦν οἱ κίσσεσ,
στὸ ρέμα τρέχουν τὰ νερά,
καὶ μὲς στὸ ξέφωτο λιβάδι
στριφογυρίζουνε κοπάδι
τὰ προβατάκια πλανερά.

Βγήκε δλη ή πλάση στò καρτέρι!
Ποιά νόστιμη ὠρα θὰ σέ φέρη;
Ἐλα, βροχούλα σιγαλή,
ἔλα στὴν πλάση ὁποῦθε μέλλει,
κ' ἔλα σ' ἐμέ, γλυκιὰ σὰν μέλι,
ἀπ' τὴ ζεστή μου Ἀνατολή!

Φέρε κυκλάμινα καὶ κρίνα,
φέρε μου σκόνη ἀπ' τὴν Ἀθήνα·
κι ἀπ' τὸ χωριό μου τὸ μικρό,
δεμένο μὲ τὸ ὑγρό σου νῆμα,
ἀπ' τῆς Μητέρας τ' ἅγιο μνημα
φέρε μου γνώρισμα ἱερό...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἡ ζωὴ μας τί εἶναι; Νά:
λίγες ὠρες πού διαβαίνουν...
Μόνο ἡ πρώτη μᾶς γεννᾶ —
ὅλες οἱ ἄλλες μᾶς πεθαίνουν!

ΦΩΣ

Τῆ ζήση χώρισε ὁ Θεὸς
ἀπὸ τὸν Ἄδη:
Ἔτσι γεννήθηκε τὸ φῶς
καὶ τὸ σκοτάδι.

Ὅταν ὁ κόσμος θὰ χαθῆ,
δὲν θ' ἀπομείνη
σκοτάδι ἀπέραντο, βαθύ,
καὶ θεία γαλήνη·

μὰ θ' ἀπομείνη μόνο φῶς,
φῶς δίχως δύση —
καὶ τοῦ Θεοῦ καημὸς κρυφὸς
νὰ ξαναχτίση!

ΤΟ ΔΡΟΜΑΚΙ ΤΟ ΣΤΕΝΟ

Τὸ δρομάκι τὸ στενὸ
ἀνεβαίνει ὄλη τὴν ὥρα,
λὲς καὶ πάει στὸν οὐρανό,
λὲς καὶ πάει τῆς γῆς τὰ δῶρα!

Σκαρφαλώνει κοπιαστά...
—λίγο ἀκόμα καὶ θὰ φτάση!
Σὲ μιὰ ὀξώπορτα μπροστὰ
σταματάει νὰ ξεποστάση.

”Αχ, σπιτάκι τοῦ βουνοῦ,
πῶς νὰ μὴ σὲ ἰδῶ μὲ φτόνο;
Τὸ δρομάκι τ’ οὐρανοῦ
τό ’καμες δικό σου μόνο!

ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ

Ρομαντικὸ μεθύσι
μοῦ εὐφραίνει τὴν ψυχὴ!
Θά 'θελα νά 'χα ζήσει
σὲ μιὰ παλιὰ ἐποχὴ:

στὴ βασιλεία τάχα
τοῦ Ὠραίου καὶ τοῦ Καλοῦ...
Τί εὐδαιμονία! Θά 'χα
πεθάνει πρὸ πολλοῦ!

Πατέρα τῶν Ἀγγέλων,
νά ἦ ρίζα τῶν παθῶν:
Πεθαίνουμε στὸ μέλλον
κι ὄχι στὸ παρελθόν!

ΞΕΝΙΤΙΑ

Στὸν ξενικὸ δρυμῶνα
μὲ δέρνει τοῦ χειμῶνα
δρολάπι ἀγριωπό·
μυρίζει ἢ γῆς ὄγριλα,
κ' ἐγὼ σὰν τὸ γορίλλα
τὸ στῆθος μου χτυπῶ...

Ὅλες θὰ ὀρμουῖσα ὥστόσο
τις δρυς νὰ ξεριζώσω,
ν' ἀνοιξῶ δημοσιὰ
ποὺ φέρνει τὸν ἀλήτη
στὸ πατρικὸ του σπίτι,
στὴ χωριανὴ ἐκκλησιά!

ANEME! ANEME!

Ἄνεμε, ἄνεμε,
φίλο σου κάνε με·
κι ἄν μ' ἀγαπᾷς,
ὅπως μοῦ μήνυσες,
πές μου — σιωπᾷς; —
ποῦθε ξεκίνησες
καὶ ποῦ θὰ πᾶς;...

Ὅσα μηνύματα
στέλνεις στὰ κύματα
καὶ στὰ κλαριά,
φίλε μου, φίλε μου,
μὲς στὴν καρδιά
τὰ ἴδια στείλε μου
σὰν Λευτεριά!

Ἐσὺ δταν σάλεψες,
πρωτοδασκάλεψες,
παλιὸν καιρό,
σ' ὄλα τὰ πλάσματα
— ἔτσι θαρρῶ—
τὸ θρηῆνο, τ' ἄσματα
καὶ τὸ χορό!

Δικό σου μάθημα
καὶ τ' ἀνδραγάθημα
τοῦ Σηκωμοῦ!
Μ' ἔνα μας φύσημα,
κατὰ γκρεμοῦ
σύμβολα ἐπίσημα
ἁγίου Βωμοῦ...

Ἄνεμε, ἄνεμε,
φίλο σου κάνε με!
Θά'μαι κρυφός:
μίλα, μαρτύρα μου
σὰν ἀδερφός,
(ξέρω τὴ Μοίρα μου),
τί εἶναι τὸ Φῶς;

Μιά ὑπόνοια μπόρεσε
στὸ νοῦ μου χώρεσε,
πὼς τάχα ἐσὺ
τὸ Φῶς ξεχώρισες,
ᾧρα χρυσή,
καὶ μᾶς τὸ δώρισες
σὰν θεῖο κρασί!

Ἄχ! ὅσο ἂν πίνουμε,
πάντα θὰ μέλουμε
μοιραῖοι τυφλοί,
ποὺ δὲν γνωρίζουμε
— καὶ τί ὠφελεῖ; —
γιὰ ποῦ ἀρμενίζουμε
ᾧρα καλή!

Κάποτε νήστεψα
τὸ φῶς, καὶ πίστεψα,
Ἄνεμε, πὼς
ἐσύ 'σαι, ὁ ἀσώματος
κι ὁ σκυθρωπός,
τοῦ Στερεώματος
ἀρχή, σκοπός...

Ἄνεμε, ἄνεμε,
φίλο σου κάνε με,
δῶσ' μου φτερά,
πάρε με ἀντάμα σου
ψηλά, μακρά,
νά ζῶ τὸ θάμα σου
μ' ἄγρια χαρά!

ΠΕΙΡΑ ΖΩΗΣ

Τὸν καιρὸ νοσταλγῶ
ποὺ μποροῦσα κ' ἐγὼ
ν' ἀγνοῶ καὶ νὰ χαίρω...

Τώρα χόρτασα φῶς,
πάω νὰ γίνω σοφός—
Ἔχω ζήσει, καὶ ξέρω!

ΑΔΕΡΦΕ ΜΟΥ

Ἄδερφέ μου, ὅταν εἴμαστε μακριὰ
πόσο τὸ λαχταρῶ ν' ἀνταμωθοῦμε,
νὰ ποῦμε, χίλια πράματα νὰ ποῦμε
οἱ δυό μας, μόνο οἱ δυό μας συντροφιά.

Νὰ ποῦμε χίλια πράματα μαζί,
τοῦ σπιτιοῦ μας, τοῦ τόπου μας, τοῦ κόσμου...
Τοῦ κόσμου πού, δικός σου καὶ δικός μου,
σὲ κάποιον ἄλλο Γαλαξία ζῆ!

Μὰ σμίγουμε στὸν ἴσκιό μιᾶς σκεπῆς
καὶ τίποτα δὲ λέμε ἀπ' ὄλο τοῦτο,
κι ὄλον τὸν λέμε τῆς ψυχῆς τὸν πλοῦτο
μὲ τὴ σεμνὴ ὀμιλία τῆς σιωπῆς...

ΞΕΝΟΙ ΤΟΠΟΙ

Ἄνθισμένοι τόποι·
πέρασαν ἀνθρώποι,
πέρασαν καιροὶ
τόσοι κι ἄλλοι τόσοι,
μὰ ἡ δική μου γνώση
σᾶς πρωτοθωρεῖ!

Κ' εἶστε, τόποι ξένοι,
τάχα εἶστε παρθένοι
πού, καθὼς περνῶ,
σᾶς φυτρώνει στάρι
τὸ δικό μου ἀχνάρι,
πρῶτο καὶ στερνό!

Η ΞΑΔΡΕΦΗ ΜΟΥ Η ΚΙΚΗ

Ψηλά στο Κάστρο, στο Τζαμί,
από γενιά Σουλιώτικη,
μέ τόσο φτώχεια όση τιμή,
μορφή παλιά κι αλλιώτικη

πού, όσο αν είναι στην αλήθεια,
σου θυμίζει παραμύθια,

ζή στο Κάστρο άπάνω έκει
ή ξαδρέφη μου ή Κική!

Ζῆ, μὰ ἡ καρδιά της ξέρει πῶς —
ἡ ἀξιάδα της κ' ἡ χάρη της :
τὴ μέρα ὁ κῆπος ὁ ἀνθωπός,
τὴ νύχτα τὸ λυχνάρι της...

Ἦταν, ἀπὸ θυγατέρα,
δουλευτοῦ καὶ χρυσοχέρα·

Ἵστερα, μὲ φαμελιά,
διπλοτριπλωσε ἡ δουλειά.

Τρεῖς χρόνους ἔχω νὰ τὴ δῶ
— ἡ ξενιτιά μᾶς χώρισε —
μὰ μὲ θυμήθηκε ὡς ἐδῶ
καὶ γράμμα καλωσόρισε.

Γνώρισα τὸ γράψιμό της
(ἴδιο σὰν τὸ πλέξιμό της) :

βάζει τὰ γυαλιὰ κοντὰ
καὶ τὸ πλέκει, τὸ κεντᾶ !

Τὸ γράμμα της, ὄλο ἀνθρωπιὰ,
ψηφὶ - ψηφὶ τὸ χάρηκα.
Μοῦ γράφει γιὰ τὰ δυὸ τσουπιὰ
ποὺ τὰ ἔχε κανακάρικα.

Εἶχε δώσει μιὰ στὸ Δῆμο,
πάντρεψε καὶ τὴν Ἀσήμω.

(Τέτοιο ἀνάποδο καιρὸ
δύσκολο νὰ βρῆς γαμπρό!)

Μελάνι παίρνω καὶ χαρτὶ
νὰ γράψω στὴν ξαδρέφη μου
νὰ τὴ ρωτήσω πῶς καὶ τί...
Μὰ ξάνοιξε τὸ κέφι μου

κι ἀπὸ τό 'να στ' ἄλλο θάμα
στίχος ἔγινε τὸ γράμμα!

Μὲ τὴ φτώχεια χρονικὴ
πῶς τὰ βόλεψες, Κικὴ;

ΠΗΓΗ

Δὲν εἶμαι μαρμαρένια βρύση
πὸν τρέχει φερτικὸ νερό,
εἶμαι πηγὴ πῶχει ἀναβρῦσει
βαθιά σὲ λόγγο θαλερό.

Κεῖθε ἀπὸ δρόμους καὶ συρίμια,
στὴ μοναξιά, στὴ σιγαλιά,
δροσολογῶ μόνον τ' ἀγρίμια,
ποτίζω μόνον τὰ πουλιά

καὶ τὴν ψυχὴ μονάχα ἐκείνη
πὸν μὲς στὸ ἀμαρτωλὸ κορμὶ
ἀγνή κι ἀπάρθενη ἔχει μείνει,
γεμάτη λευτεριάς δρμὴ!

Δὲν εἶμαι μαρμαρένια βρύση,
ἔργατο κόπου πλερωτοῦ.
Εἶμαι πηγὴ πῶχει ἀναβρῦσει
μέσ' ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ!

ΠΕΘΑΝΕ Η ΝΟΝΑ

Πέθανε ἡ Νόνα,
κ' ἡ πολυθρόνα
μένει ἀδειανή :
Μαῦρο σκουφάκι,
μισὸ γαντάκι,
γλυκιὰ φωνή...

᾿Ω ἀνθοὶ τῆς μνήμης!
᾿Ο Μάρμπα - Μίμης
ἔρχεται, νά,
βγάζει μαντίλι,
μάτια καὶ χεῖλη
τὰ συγυρνᾷ.

Μασᾶ μιὰ μέντα,
πιάνει κουβέντα,
καὶ τί νὰ πῆ;
— «Ψυχρὸς Ἄπριλῆς...
Ἔφυγε ὁ Δίλῆς...
Ἦρθε ἡ Μπιμπή...»

— «Καφούλη;...» — «Φτάνει
μισὸ φλυτζάνι...»
Ρουφᾶ εὐτυχῆς.
«Λοιπὸν ποὺ λέτε...»
καὶ τὰ διηγίεται
πάλι ἑξαρχῆς.

Δίψα καὶ πείνα —
δὲν ἔχει ἡ Ἀθήνα
γι' αὐτοὺς ψυχὴ!
Νά'ταν στὴν Πάτρα
— καημὸς καὶ λάτρα —
τὰ «νέα» βροχή!...

Γούναρης, Ροῦφοι,
καὶ μονορούφι
τὰ πιὸ λιανά,

ποὺ στοῦ Βουρδέρη
τὸ γουδοχέρι
τὰ κοπανᾶ!

Ὅμορφα χρόνια!
Στὰ Ψηλ' - Ἀλώνια
καὶ στὶς Ἴτιές
σειρὲς τ' ἀμάξια,
φτερά, μετᾶξια,
πλούτη, ἀρχοντιές...

Κι ἄχ! δὲ σᾶς μένει,
ξεριζωμένοι
ἀπ' τὸ Γυρί,
παρὰ νὰ πᾶτε
ὄπου ἀγαπᾶτε
μόνο νεκροί...

Θὰ γίνῃ λόγος,
κι ὁ «Νεολόγος»,
πάντα εὐγενής,
θὰ γράψῃ στήλη,
θά ῥθοῦν οἱ φίλοι
κ' οἱ συγγενεῖς

για να σᾶς γίνη
πέρα ὡς τοῦ Τζίνη
λαμπρὴ ἐκφορὰ:
δάκρυα, στεφάνια,
γαλήνη οὐράνια
καὶ γῆ ἐλαφρά!

Πέθανε ἡ Νόνα,
κ' ἡ πολυθρόνα
μένει ἀδειανή,
θυμίζοντά μας
τὴν ἀρχοντιά μας
τὴν Πατρινή!...

ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Νόνα, Βάβα, Κυρα-Μάνα,
καὶ Κυρούλα, καὶ Γιαγιά,
στὴ σεβάσμια σου ποδιὰ
τοῦ παραμυθιοῦ τὸ μάννα!

ΘΗΝΗ

Μὴν ἀφήνης, Θήνη,
τὴν καρδιὰ νὰ φθίνη!
Φέρνεις τόση εὐθύνη...

Σοῦ ἔχει ὁ Θεὸς χαρίσει
καλοσύνη βρούση
καὶ μιὰ νιότη αἰώνια!
Δὲν περνοῦν τὰ χρόνια...

Τὰ κεριά τους σβῆσε·
χοριτσάκι ζῆσε!
Μήπως καὶ δὲν εἶσαι;

Ἢ θεια-Φρόσω, ἢ Νόνα,
σὲ κρατεῖ στὸ γόνα...
— Τί κρατεῖς, θεια-Φρόσω;
— Τῆς ἀγῆς τὴ δρόσο!

Μὴν ἀφήνης, Θήνη,
τὴν καρδιὰ νᾶ φθίνη!
Φέρνεις τόση εὐθύνη...

Μάνα καὶ Μανίτσα
μοιάζαν σὰν κορίτσα...
Μοιάσ' τους πέρα ὡς πέρα,
μοσχοθυγατέρα!

Μητερούλα γίνε,
κοριτσάκι μεῖνε!
Δύσκολο δὲν εἶναι...

Ἡ καρδιά μας τό'χει:
δὲν γεράζουμε, ὄχι!
Κατοικοῦμε πάλι
στὴν ὁδὸν Καψάλη...

Η ΚΥΡΑ-ΖΩΗ

Ἡ Βιργινία, ἡ Βγέννα, ἡ Κατερίνα,
ποῦ φύγανε καὶ ζοῦνε στὴν Ἀθήνα,

στὸ Μεσολόγγι γεννηθῆκαν, ζῆσαν,
καὶ ζηλεμένο ἀνθοστολίδι τοῦ ἦσαν.

Τὴν ἱστορία τους θὰ σᾶς πῶ ψυχραίμως:
Πέθανε χρεωμένος ὁ Κυρ-Μέμος,

χήρα ἡ Κυρα-Ζωὴ — Θεὸς σχωρῆσ' τη! —
πολλὲς πικρὲς ἀδίκιωτες ὑπέστη.

Καταστρεμμένα τὰ οἰκονομικά τους,
μὲ τὰ Μποχωρογάλατα δικά τους,

καὶ μ' ἕναν ἀδερφὸ ἀγαθὸ στὸ σπίτι,
τὸν Κυρ-Ἀντρέα τὸν Κερασοβίτη!

Μὰ ἡ Βιργινία εἶναι ὁμορφη, καὶ βάνει
μὲ τοῦ Ἐπάχτου ἕναν ἄρχοντα στεφάνι :

σὰν βουλευτής, σὰν δικηγόρος πού ἔναι
ξεμπλέκει τ' ἀξεμπέρδευτα καὶ ζοῦνε...

Ἡ Κυρα-Βγέννα παίρνει, δὲν ξεχάνω,
γενναῖον Ἀποκορίτη καπετάνο,

κ' ἡ Κατερίνα τὸν συγχωριανό της
ὁπού ἀγαποῦσε ἀπ' τὰ μικρὰ τῆς νιότης.

Ἔτσι ἡ Κυρα-Ζωὴ — κυλᾶν τὰ χρόνια —
ζῆ εὐτυχισμένη μὲ παιδιὰ κι ἀγγόνια!

Μικρόσωμη, ὀλοπρόσχαρη ὅταν κραίνη,
ἔχει ἕναν ἴσκιο σεβαστὸ πού εὐφραίνει·

στὸ ἀθάρι καὶ στὸ λόγο πῆζει κάτι
σὰν τὸ μεσολογγίτικο τὸ ἀλάτι!

Πολλὲς φορὲς θαρρεῖς πὼς τῆ λαλιά της
τῆ νοστιμευεῖ κ' ἡ κρεατοελιά της

πού δίνει, ἀκόμα τώρα, κάποιες χάρες
στοῦ φωτεινοῦ της πρόσωπου τὶς ζᾶρες...

Στὸ πέρασμα ἕνα-δυὸ ἀνθισμένων χρόνων,
λοχίας ἐκεῖ πέρα τῶν εὐζώνων,

χάρηκα, πόσο χάρηκα — σπολάτη —
τὴ μιλιὰ της τὴ γλυκοπιπεράτη,

ποὺ μποροῦσε νὰ δώση καὶ νὰ πάρη
στὶς πιὸ ἀσήμαντες ἔννοιες ἄλλη χάρη!

Μὰ εἶναι στιγμὴ νὰ σᾶς τὸ πῶ πιὰ τώρα
πὼς ὅλα αὐτὰ ἢ Κυρα-Ζωὴ τὰ δῶρα,

ὅσα εἶχε στὴν ψυχὴ καὶ στὴν εἰδὴ της,
τὰ χάρισε — πιὸ κι ἄλλο — στὸ παιδί της,

ὅπου καὶ τ' ἀγαποῦσε νύχτες-μέρες
περσότερο ἀπ' τὶς τρεῖς της θυγατέρες,

κι ἄς τὸ ἔβλεπε στὴ φέξη καὶ στὴ χάση...
Εἶχε παιδί τὸ Μίλτο Μαλακάση!

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΙΚΟ

Φύσα, ἀγεράκι τοῦ Ζυγοῦ
καὶ τῆς Λιμνοθαλάσσης...
Ἄπ' τῆ γητειᾶ τοῦ Παρισιοῦ
γυρίζει ὁ Μαλακάσης!

Μ' ἄσπρα χιονάκια στὶς κορφές,
— σοδειὰ τοῦ Σηκουάνα —
γέρνει φιλεῖ τὶς ἀδερφές,
σκύβει φιλεῖ τὴ Μάνα.

Προβαίνει στὸ μπαλκόνι του,
βάζει τὸ χέρι ἀντήλιο,
κι ἄχ, περασμένοι χρόνοι του,
ψάχνει νὰ ἰδῆ τὴ Μπίλιω...

Γλυκὰ φωτίζεται ἡ θωριά,
σαλεύει ἀργὰ τὸ χέρι
καὶ χαιρετάει τὸ Μπαταριά
κατὰ τοῦ Καλιαντέρη...

ὦ, μὲ τί πόνο ἀναθυμιὸ
στὰ μάτια τοῦ καλοῦ μας
τὴν πόρτα γιὰ τὸν Ἀϊ-Συμιὸ
διαβαίνει ὁ Τάκη-Πλούμας!

Ὅλο στ' ἀλήθεια μελετᾶ
κι ὄλο τὸ λέει στὰ ψέματα
νὰ κατεβῆ στὸ Γαλατά,
νὰ πάη στὰ Κλεισορέματα

καβάλα — μὴν τοῦ τὸ θυμᾶς —
στ' ἄσπρο του τ' ἄλογο ὄπου
τὸν ἔβλεπε κι ὁ Παλαμᾶς
ξανθὴ χαρὰ τοῦ τόπου!...

Βραδάκια τοῦ Καρτιῆ-Λατὲν
ἤχοῦν στὸν Ἀνεμόμυλο,
ὁ Λυμπεράκης κι ὁ Ποτὲν
δὲ λείπουν ἀπ' τὸν ὄμιλο.

Κι ὁ Δάσκαλος « τῆς δωρεᾶς »
μοιράζει « τὴ σφραγίδα »
μιλώντας γιὰ τὸν Μωρεᾶς
στὴ γαληνὴ Τουρλίδα...

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΛΕΖΑΝΤΑ

I

Θὰ πάρω στὴ μπάντα
τὴ Τζέλλυ, τὴν Ἄντα
κ' ἔσένα, Μιράντα,
κρυφὰ νὰ σᾶς πῶ

τὴν ἴδια μπαλάντα
γιὰ κάποια λεζάντα
ποὺ ἀξέχαστα πάντα
πολὺ θ' ἀγαπῶ!

Τῆς νιότης συμβάντα...
Τραγούδι μου, κἀν' τα
μιὰ ὥραία γιρλάντα
καρδιά σὲ καρδιά...

Ἄγάντα κι ἀγάντα
περάσαν τριάντα,
θὰ γίνουν σαράντα
τὰ χρόνια, παιδιά!

II

Σὲ κάποιο Καστέλι,
ποῦ ἡ Μοίρα τοῦ στέλλει
φαρμάκι, παστέλι,
χαμὸ καὶ χαρά,

ἐλάφια ἢ ἀγέλη,
χρυσὸ τὸ κουβέλι!
Τὸ γάλα, τὸ μέλι
καρδιῆς πλημμυρᾶ...

Οἱ στίχοι, τὰ μέλη
ποιὸς νὰ ἔλε πὼς μέλλει
βουβῆ στὴν Κυψέλη
νὰ γίνουν σπονδὴ!...

Μιράντα, Ἄντα, Τζέλλυ,
χαρούμενοι ἀγγέλοι·
γιὰ σᾶς ἀνατέλλει
γιὰ μᾶς ὄ,τι δυεῖ!

ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ

Ὅμορφη μέρα,
τριανταφυλλιά.
Φῶς πέρα ὡς πέρα
καὶ σιγαλιά.

Περνάει μιὰ ὥρα —
χαμὸς κρυφός:
Θαμπώνει τώρα
τὸ μέγα φῶς.

Πράσινα δάση,
θολὲ οὐρανέ·
ἔχω γεράσει
μιὰν ὥρα, ναί!...

Ο ΓΕΡΟ-ΘΥΜΙΟΣ Ο ΠΕΝΙΑΣ

Τὸ Γερο-Θύμιο τὸν Πενιά
τὸν καμαρώνει ἢ γειτονιά,
καὶ μὲ τὸ δίκιο:
τῆς Μοίρας οἱ καταδαρμοὶ
δὲν τοῦ λυγίζουσι τὸ κορμὶ
τ' ὀρθό, τ' ἀντρίκειο.

Εἶναι τὰ γένια του δασιά,
ταιριᾶν μὲ τὴν κορμοστασιά
καὶ μὲ τὸ βλέμμα.
Στὶς ροῦγες βγαίνει τὶς πλατιές,
γιομίζει ὁ τόπος λεβεντιές
κι ἀκράτο αἷμα!

Πῶς ὅλα τ' ἄλλαξε ὁ καιρός,
καὶ πῶς μᾶς ἦρθαν τώρα ἔμπροσ
χρόνια μαγκούφια!
Μὰ ὁ Γερο-Θύμιος πολεμᾷ...
Φορεῖ γαλάζιο ντουλαμὰ
καὶ μαύρη σκούφια.

Ἡ πέτρα τρίζει ὅθε πατεῖ —
τσαρούχι, φούντα τουφωτῆ
καὶ τελατίνι...
Βαδίζει ἀργά, καμαρωτά,
κι ὄλο τὸν κόσμο χαιρετᾷ,
τὸ χέρι δίνει.

Στις ἐκλογές — καλὰ-καλά! —
τὴν παλιοκάλη καβαλᾷ:
χρυσὰ σφαιρίδια!
Κι ἂν χάση ὁ Δήμαρχός του, αὐτὸς
πάρεδρος πρῶτος, παινευτός,
θὰ βγῆ τὰ ἴδια!

Κάθε ὅμως μέρα, χαραυγῆ,
ἀπ' τὸ σπιτάκι του θὰ βγῆ
νὰ πάη, καβάλα,

στά καλαμπόκια τὰ χρυσὰ
καὶ στά τριφύλλια τὰ δασιὰ
πῶχει στὴν «Πλάλα»...

Καλοσοδειές, κακοσοδειές,
καὶ πλούτια, κι ἀναπαραδιές,
μὰ ὁ ζῆλος πρίμος!...
Ἄς εἶν' καλὰ ἡ Κυρὰ-Πατσιῶ
καὶ τ' ἀγοράκια τους τὰ δυό,
Πάνος καὶ Δῆμος.

Ἔγινε ὁ πρῶτος Λοχαγός...
Ἦταν ψηλός, λιγνός, γοργός,
καὶ παλληκάρι.
Σκολεῖο πηγαίναμε μαζί —
μὲς στὴν καρδιά μου πάντα ζῆ
ψυχὴ κι ἀθάρι.

Τὸν χάσαμε ὅλοι ἀκόμα νιόν!
βαρὺς ὁ πόνος τῶν γονιῶν...
Στὸν τάφο ἀπάνω,
στὴ Γκιουμουλτζίνα τὴν ὀγρή,
ἦρθα καὶ σοῦ ἀναψα κερί,
καημένε Πάνο.

Κι ἄχ! κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς
τοῦς γέρονς πόνος σιγανὸς
σφάζει τοὺς δύο :
τὰ νιάτα σου — ἀνατριχιαστό —
πᾶν καὶ τὰ εἰσπράττουνε μιστὸ
ἀπ' τὸ Ταμεῖο!

Μὰ ὁ Γερο-Θύμιος τὰ κακὰ
τὰ παίρνει φιλοσοφικὰ
ἀπὸ παιδάκι,
ὁποῦ — δὲν εἶναι δὰ κρυφὸ —
τοῦ κόψανε τὸν ἀδερφὸ
μὲς στ' « Ἄλωνάκι »...

Στενάζει κάποτε βραστά,
φέρνει τὰ γένια του μπροστά,
τὴ σκούφια πίσω,
καὶ λέει μ' ἀνόρεχτη καρδιά :
« Βαρέθηκα, μωρὸς παιδιά !
Πόσο θὰ ζήσω ;... »

Ἵσπού' ρθε ἡ ὥρα του ἡ γραφτὴ...
Ἐπίσημα εἶχε κηδευτῆ
ὁ Πάρεδρός μας.

Τὸν κλάψαμε. Μαζί του, ἀλλιῶς,
εἶχε πεθάνει κι ὁ παλιὸς
καλὸς καιρὸς μας.

Ἄχ, ναί, πεθαίνουν οἱ καιροί...
Κανένας τώρα δὲ φορεῖ
τὴ μαύρη σκούφια
καὶ τὸ γαλάζιο ντουλαμά.
Ἡ μνήμη του μᾶς τὰ θυμᾶ
κ' ἡ γῆ του ἡ κούφια!

ΑΦΑΙΡΕΣΗ

Ἄν μπορέσης νεῖρου
τ' ὄνειρο τοῦ ὄνειρου·
ἂν μπορέσης ζῆσε
ἔτσι ὡς νὰ μὴν εἶσαι!

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Χρόνια νά 'ρθω στὸ χωριό...
Χωριανοί, καλῶς σᾶς βρῆκα!
Φκιάσατε καμπαναριό,
φέρατε νερὸ ζωριὸ
ποὺ κανεῖς δὲ θὰν τ' ἀγρίκα!

Ἐσυνάχτη τὸ κοινὸ
καὶ σοφὰ μὲ κουβεντιάζει:
Δάσκαλο ζητᾷ ἱκανό,
στὸ σκολεῖὸ ποὺ εἶναι ἀδειανό,
τὰ παιδάκια νὰ διαβάζη...

Ὅσο πᾶνε οἱ Δασικοὶ
κ' ἔχουν πῶς ξερὸ κεφάλι :
σὲ λιβάδια γιὰ βοσκή,
ποὺ εἶν' τὸ χῶμα τους φουσκί,
ἀπαγόρευση ἔχουν βάλει!

Οἱ Χωροφυλάκοι δὰ
φτάνουν μὲ τοὺς Εἰσπραχτόρους,
κι ὁ χωριάτης ἀπαυδᾷ
— κι ἄς μὴν ἔκαμε σοδειά —
νὰ πληρώνη πάντα φόρους!

Χρόνια νὰ ῥθῶ στὸ χωριό...
Τ' αἰκουσα ἓνα χέρι οὐλα,
ξὸν ἀπ' τὸ συμπεθεριό :
μὰ νὰ μάθῶ δὲν ἀργιῶ
καὶ ποιὸν πῆρε ἡ Δημητρούλα!

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ

Ὅρμωσε τὴν καλυβούλα
ὁ Θανάσης στὴ ραχούλα,
εἶπε κ' ἦ Θανάσαινα :
— Λίγο νὰ ξανάσαινα !

Ἡ ζωὴ τους εἶναι νίλα :
Κουβαλᾶν στὴ Χώρα ξύλα
καὶ ραδίκια τοῦ βουνοῦ.
Κέρδια, βάλε μὲ τὸ νοῦ!...

Μὲ τὶς φτώχειες, μὲ τὶς πεῖνες
ἀποχτῆσαν δυὸ μαρτίνες,
μὰ χαρῆκαν πιδὸ πολὺ
μόλις πῆραν καὶ σκυλί.

Σὰν καλούλια τὰ γυρίζεις
ὄταν καὶ σκυλί ταῖζης·
γιὰ νάν' τό'χης στὴν ἀλύχτα
κάτι θὰ φυλάη τὴ νύχτα!

Ἔχουν τοῦ Θεοῦ χατίρι
νά 'ν' κοντὰ τὸ Μοναστήρι :
καλογριές, περαστικοί,
βγαίνει κάτι κι ἀπὸ κεῖ...

Ὅταν ἔρχονται ἀπ' τὴ Χώρα
συντροφιές, καλὴ τους ὥρα,
κι ὁ Θανάσης 'δῆ καπνὸ,
κατεβαίνει ἀπ' τὸ βουνό.

Ἄνασκώνει ἀμέσως ἴσα
τὴ λερὴ του πουκαμίσα
καὶ μὲ προθυμιὰ τρανὴ
ψένει στὸ σουβλί τ' ἀρνί.

Γιὰ τὸν κόπο του θὰ πάρη
τὸ ψημένο κλειτσινάρι
καὶ θὰ πάη ἀνηφοριά του
νὰν τὸ φάη μὲ τὴ γριά του.

ΝΙΟΠΑΝΤΡΗ

Εἶναι ἡ Βασίλω νιόπαντρη
καὶ τραγουδεῖ γιομάτα
πηγαίνοντας στὴ στράτα.

Πέτρα τὴν πέτρα περπατεῖ,
κοιτόνι τὸ κοιτόνι —
βασιλικὸς φυτρώνει!

— Βασίλω μου, ἔβγαλες φωνή,
ἀξάδες ἔχεις βγάλει
στ' ἀντρός σου τὴν ἀγκάλη!

— Πῶς νὰ μὴ βγάλω ἐγὼ φωνή,
πῶς νὰ μὴ βγάλω ἀξάδες,
καλές μου φιληνάδες;

* Ἄντρα ἔχω πάρει τὸν αἰτὸ
μαζὶ καὶ τὸ λιοντάρι:
ταμὰμ δεκαεννιάρη!

* Ὅλη τὴ μέρα τραγουδῶ,
κι ἄς μὴ δὲν κλείνω μάτι
τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι...

Ο ΠΟΝΟΣ

Δὲν εἶναι ὁ πόνος — ἄς τὸ εἰπῶ —
τόσο γλυκὸς ποὺ σ' ἀγαπῶ.
Ὁ πόνος, ἄχ! — κι ἄς τὸ σιωπᾶς —
εἶναι γλυκὸς ποὺ μ' ἀγαπᾶς.

ΟΙ ΚΥΡΑ-ΣΥΜΠΕΘΕΡΕΣ

—Καλησπέρα, κυρα-Ρίνα!
Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ κλαφτῶ...
Εἶχες γράμμα ἀπ' τὴν Ἀθήνα;
σοῦ ἔστειλαν κανα λεφτό;

—Μπᾶ, καλή μου συμπεθέρα!...
—Μᾶς ξεχάσαν καὶ τὶς δύο...
—Τέτοια νὰ ἔχης θυγατέρα,
τέτοιο ἐγὼ μοναχογιό!

Νά, περνᾶ πάνω στὴν ὄρα
κι ὁ γραμματοκομιστής:
Γράμμα; Τίποτα! Οὔτε τώρα.
Εἶναι νὰ μὴ φουρκιστῆς;!

—Καληνύχτα, κυρα-Ρίνα!
Τὰ παιδιά μας νὰ 'ν' καλά,
κι ἄς ξεχνοῦνε κανα μῆνα
νὰ μᾶς στείλουνε ψιλά!...

—Καληνύχτα, συμπεθέρα,
κι ἂν ἀργήση ἡ ἐπιταγή
θὰ περάσω— ἂν θέλῃς πέρα—
νὰ ψαχτοῦμε, κι ὅ,τι βγῆ!

Ο ΚΛΑΔΕΥΤΗΣ

—«Τί σοῦ κάνει, πές μου, τί,
τὸ δεντράκι, κλαδευτή,
καὶ τὸ πετσοκόβεις τόσο;»

Κόβει... Σὰ νὰ λέη, μαθές:
—«Τὴν ἀπάντηση, ποὺ θές,
τὸν Ἀπρίλη θὰ σοῦ δώσω!»

ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΓΕΡΟΙ

Λέει ὁ Γέροντας : — « Γριά,
θέλω μουσταλευριά! »

Κ' ἡ Γριά ἀποκρέται : — « Γέρο,
πές μου το καὶ δὲν τὸ ξέρω!
Τὰ δοντάκια μου ὄντας εἶχα
παραπέταγα τὴν ψίχα,
μὰ κ' ἡ ψίχα τώρα-τώρα
ἔγινε ξερὴ σὰν κόρα!... »

— « Ἄσ' τὰ λόγια τὰ βαριά·
φκιάσε μουσταλευριά! »

— « Θὰ σοῦ τό'κανα τὸ γοῦστο,
μὰ δὲν ἔχουμε ἄλλο μοῦστο.
Εἶναι, Γέρο μου, ἂν πεινᾶς,
σὰν καλὸς κι ὁ τραχανάς! »

Γιατί στράβωσες τὴ μούρη;
δὲ σ' ἄρέει τὸ μολογούρι;
Θέλω νὰ σωθῆ κ' ἐκεῖνο,
γίωμα-βράδυ νὰ σοῦ δίνω...»

— «Ἄλλο τί θὰ βρῆς, γκρινιάρρα; »

— «Ξεροκόμματα παπάρρα! »

— «Βράσε τώρα τραχανὰ
καὶ θὰ ἰδοῦμε ἄλλοῦ στερνά...
Λὲν πὼς τὰ πολὺ γερόντια
ξαναβγάνουνε τὰ δόντια,
κι ἂν τὰ πράματα ἔρθουν ἔτσι
θὰ χορτάσω κοκορέτσι! »

— «Γέρο μου, τί τσαμπουνᾶς;
ἔτοιμος ὁ τραχανάς!
Πάρε τὸ χουλιάρι, χάψε,
καὶ τὰ νταηλίκια πάψε! »

ΠΕΝΤΟΒΟΛΑ

I

Καλυβάκι τοῦ τσοπάνη,
χαμοκέλα τοῦ βουνοῦ,
πού τὸ σύνορό σου φτάνει
ὡς τὸ φράχτη τ' Οὐρανοῦ,

πόσο μ' ἔχεις ξαποστάσει!
Ἐφυγα τὴ χαραυγὴ,
μὰ ἡ καρδιά μου ἔχει ξεχάσει
στὸ κατώφλι σου τὴ Γῆ.

II

Μυστική τοῦ λόγγου βρούση,
σὰν ἀηδόνη κελαηδᾶς,
ἀπὸ κόσμου τρέχεις χτίση
καὶ ποτὲ δὲν ἀπαυδᾶς!...

Τὴν τρανή σου καλοσύνη
νὰ ξεχάσω δὲν μπορῶ :
ἄχ, τί δίψα ἦταν ἐκείνη...
καὶ μὲ φίλεψες νερό!

III

Ἄβατο, δασὺ ρουμάνι,
τὰ ψηλά σου δέντρα, νά,
ὄχι, μάτι δὲν τὰ φτάνει,
κι ὄχι, φῶς δὲν τὰ περνᾶ!

Ἄπὸ αἰῶνες στοιχειωμένο,
τρόμο ἀνθίζεις μυστικό —
μὲ λαχτάρα σὲ διαβαίνω
καὶ τὸ Χάρο, λές, νικῶ...

IV

Ἄφρισμένο ποταμάκι,
τοῦ ἔλατόδασου θυμέ,
τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ καϊμάκι
καὶ τῆς θάλασσας καημέ,

ποιῆς Νεράϊδες καὶ ποιοὶ Δράκοι
σκάρωσαν, πουρνὸ-πουρνό,
τὸ ξυλένιο γιοφυράκι—
κι ἄχ, πῶς τρέμει ὅταν περνῶ!...

V

Ταπεινό μου ἐρημοκλήσι,
δόξα τῆς βουνοπλαγιᾶς,
πῶς πορεῖς κι ὅλη ἔχεις κλείσει
τὴ στοργή τῆς Παναγιᾶς;

Προσκυνῶ τὴν Ἄφεντιά της,
κι ὡς μὲ ἰδῆ γονατιστὸ
μ' ἀνεβάζει στὴν ποδιά της
ἀγκαλιὰ μὲ τὸ Χριστό!

ΩΡΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Στὸ παλιὸ ξαναπῆγα Μοναστήρι
νὰ ζήσω λίγες ὥρες προσευχῆς...
Ἄγιοκέρι, καντήλι, θυμιατήρι
τὸ ζέον μοῦ ἀναθερμάναν τῆς ψυχῆς.

Ἄπ' τὸ τέμπλο του οἱ ἀχνόφωτες εἰκόνες
(τάξε, καρδιά μου, αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμᾶς!)
ἀτένιζαν μὲ ἀπάθεια τοὺς αἰῶνες,
συμπονεμένα ἐπίβλεπαν ἐμᾶς.

Τὰ σκεβρωμένα ἐστόλιζαν στασίδια
παρθένες ἀγγελόμορφες, σεμνές :
χαμηλωμένα τὰ γραμμένα φρούδια,
ὑψωμένες οἱ ἀνάλαφρες φωνές.

Ἦμουν ἀπαρηγόρητα θλιμμένος,
(Μανούλα, πόσο μοῦ ἔφυγες μακριά...),
νανούρισμα ὁ ψαλμός, βάλσαμο ὁ αἶνος,
καὶ βρῆκα μυστικὴ παρηγοριά.

Φαντάσματα πανάρχαιων καλογήρων,
θαμπὴ ὀπτασία νοσταλγικῶν καιρῶν,
στοὺς κόσμους ζωντανέψαν τῶν ὄνειρων
ἀγαπημένο ἀνύπαρχτο παρόν...

Στὸ παλιὸ ξαναπῆγα Μοναστήρι
κ' ἔζησα πλούσιες ὄρες προσευχῆς,
τῆς σκέψης μου παράλλαξαν οἱ γῦροι,
τὰ ρίγη ἀνθοβολῆσαν τῆς ψυχῆς...

Δέξου τὶς ταπεινὲς μας ἱκεσίες
καὶ χάρισέ μας, τῶν πατέρων Θεέ,
στὴ γῆ σου νὰ παλιώνουν οἱ ἐκκλησίες,
νὰ μὴν παλιώνῃ ἡ πίστις μας ποτέ!

ΦΡΟΝΙΜΗ ΔΟΞΑ

Τρελές ψυχές, πού σπᾶτε τὴ συνήθεια
κι ἀνοίγετε καινούργιο μονοπάτι,
πηγάζουν ἀπὸ σᾶς τὰ παραμύθια
μὲ τὴ γλυκιά τους κι ἄδολην ἀπάτη.

Ἄν τὴν ἀπόλυτη εἶχαμε εὖρει ἀλήθεια
κι ἄλλο δὲν εἶχε ὁ νοῦς μας σκαλοπάτι,
θὰ ξέμενε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἠλίθια—
μακάρι φωτεινὴ καὶ σοροπάτη...

Στὸν τωρινὸν ἀνήσυχον ἀγώνα
λύτρωσή μας προσφέρεται μονάχη
τῆς τρέλας ἢ πολύμορφη Γοργόνα·

ὡσότου λυτρωθοῦμε, μιὰ καὶ κάτω,
τῆς ζωῆς μας κερδίζοντας τὴ μάχη
μὲ τὴ φρόνιμη δόξα τοῦ θανάτου!

ΤΟ ΦΕΡΟΝ

Μὲ τὰ κύματα παύω νὰ παλαίω,
τὴν τελικὴ μου ὁμολογώντας ἦττα...
Καὶ νὰ με : στὸν ἀφρό τους ἐπιπλέω,
ταξιδεύοντας, θά 'λεγες, πιδ ντρίτα!

Ἄνακαλύπτω ἀργὰ πὼς εἶναι ὠραῖο
νὰ πετᾶς τῆς φροντίδας τὴν ἐσθῆτα,
κι ὄλος παραδομένος στὸ Μοιραῖο
τῆς σκέψης νὰ ξεχνᾶς τὴν ἀλφαβῆτα.

Ζωὴ μου περιπόθητη, δὲν εἶσαι
λογικὴ, σταθερὴ καὶ μετρημένη·
σὰν ἐκκρεμὲς εὐκίνητο αἰωρεῖσαι

ἀπ' τὸ γελοῖο στὸ σοβαρό! Ἄμφοτέρων
ἰλαροτραγικὴ συνισταμένη :
ὄπου φέρει νὰ φέρεσαι τὸ φέρον...

ΛΥΤΡΩΣΗ

Ἄκρογιαλιές, βουνὰ περνάει τὸ τραῖνο :
ἡμερομίσθιος ἐπαγγελματίας.
Μὰ ἐγὼ τις σιδερένιες ράγες ραίνω
μὲ τ' ἄνθη τῆς πὶθ ἀθώας μου ἀμαρτίας.

Τὰ σπαταλῶ χωρὶς νὰ τὰ μαραίνω
μὲ τὴν ἀφή τῆς λογικῆς αἰτίας...
Ὅσο κυλοῦν οἱ ρόδες ξεμακραίνω
ἀπ' τὴ σκλαβιά τῆς σημεροκρατίας.

Τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο τὰ συγγέω
σ' ἓνα σημεῖο τοῦ ὀρίζοντα τυχαῖο·
τὸ χτὲς τὸ παίρνει εὐθύς ἡ ἀθανασία.

Ὁ χρόνος μοῦ χαρίζει τὸ φίλι του,
καὶ τὴ λύτρωση βρῖσκω τοῦ ἀπολύτου
μὲ τόσο λίγη — ἀπίστευτο — θυσία !

ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ

Ἔδυσε ὁ ἥλιος, πάσαν τὰ πουλιά,
λαγιάσαν στή φωλίτσα τους τὰ ζούδια·
γλυκιὰ μοῦ στάζουν τ' ἄστρα σιγαλιὰ
νὰ κοιμηθῶ ἀδερφὸς μὲ τὰ λουλούδια.

Στοῦ γιασεμιοῦ τὴν ἄχραντη ἀγκαλιά,
στῆς μαργαρίτας τὰ παρθένα χνούδια
τὴ ζωὴ μου νυστάζω τὴν παλιά,
λευκὰ μὲ νανουρίζουν ἀγγελούδια...

Ἄπ' ὄλα πιὸ λευκὴ, πιὸ αἰθέρια ἐσύ,
μικρὴ μου ἀγάπη λουλουδοπαρμένη,
ποὺ γιασεμιὰ ἢ ψυχὴ σου εἶναι σπαρμένη,

μαργαρίτα ἢ καρδιά σου εἶναι χρυσή.
Τὸ κρίσιμο στερεὸ τῆς φύλλο κόψε :
ποτέ μου δὲ σ' ἀγάπησα ὄσο ἀπόψε !

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Ἄπεραντο μαγευτικὸ τοπίο·
βασιλιάς του ὀλομόναχος ὁ Κρίνος.
Δὲν ξέρω τί μοῦ πρέπει ἀπὸ τὰ δύο:
διθύραμβος τιμῆς ἢ τύψης θεῶνος;

Στὴ μέση, τῆς ζωῆς μου τὸ βιβλίο...
Τὸ πνεῦμα τίνος καὶ τὸ γράμμα τίνος;
Τοὺς ἀγνοῦς διαταγμούς μου καταλύω
καὶ κράζω ἀπὸ τῆ σάρκα μου τὸ κτῆνος

νὰ ξυπνήση, ν' ἀγοιέψη καὶ νὰ οὐρλιάξη,
τὶς ὀρδὲς τῶν ὀνειρώων μὲ τὴν πράξη
νὰ σπαράξη, ἀνατρέποντας τὸ μέλλον!...

Τὴν κραυγὴ μου κατάπνιξαν οἱ κρίνοι
κι ὦ, λευκὴ συμφορὰ μου: ἔχω μείνει
αἰχμάλωτος γιὰ πάντα τῶν Ἀγγέλων!

ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗΣ...

Ἄξιζει νὰ γυρίσης, φίλε Οὐράνη,
στὴ βαρετὴ σου ἐκείνη ἀρχαία Ἰθάκη,
ὅπου ἢ πιστὴ γυναίκα σου ἔχει ὑφάνει
γλαμύδα νὰ σοῦ κρύψη ὅλα τὰ ράκη.

Ὁ σκύλος σου τὰ μάτια του θὰ ὀργάνη,
θὰ καίη φωτιὰ στὸ πατρικὸ σου τζάκι,
ἀπ' τὸ βωμὸ θὰ ὑψώνη τὸ λιβάνι
καπνὸν θυσίας — ὄρθο κυπαρισσάκι.

Ἄς μὴ σοῦ λείψη ἡ τόλμη νὰ γυρίσης
ἐλεύτερος στὴν κοίτη σου τὴν ἴσα
καὶ στοὺς γνωστούς σου δρόμους νὰ βαδίσης.

Μπορεῖ ν' ἀγγίξης πιδ καλά, πιδ στέρια,
παρὰ μέσ' ἀπ' τῆς θάλασσας τὴ λύσσα
κι ἀπ' τῆς Ἰθάκης τὸ βουνό, τ' ἀστέρια!

ΕΝΑ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ

Μουσική δωματίου. Κυρία στὸ πιάνο.
Γοητευτικὸς ὁ Γαλαξίας τῶν ἤχων:
τὶς πὶδ ἄβρὲς ἀποχρώσεις συλλαμβάνω
θαμβῶν ἀντανακλάσεων ἐνδομύχων...

Ἦθελα νὰ ἴμαι ὁ βασιλιάς τῶν στίχων,
χρυσὸ ἀργαλειὸ νὰ στήσω καὶ νὰ ὑφάνω
νεφέλες ἀλουργίδων πολυπτύχων
γιὰ κλίνες ἐρωτόχαρες ἀπάνω...

Τῆς Μουσικῆς ἀκολουθοῦν τὸ χρόνο
οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς μου... Γεφυρώνω
τὸ Χάος μὲ τῆς ψυχῆς τὴν εὐφορία.

Τὸ σκῆπτρο τῆς χαρᾶς μοῦ λείπει. Φέρ' το!
... Πόσο ἔχω ἐρωτευθῆ σ' ἓνα κοντσέρτο
τῆ δακρυσμένη εὐαίσθητη Κυρία!

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

Είναι ἡ ἀγάπη φλογερὸ
φίδι, στὸ λαιμὸ κουλούρι·
νὰ τὸ λύσω λαχταρῶ
μ' ἓνα στίχο τρυφερὸ
τῆς Μαρίας Πολυδούρη...

Ἄρρωστη γλυκιὰ παρθένα,
πῶς κρατοῦσες τέτοια πένα ;

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ήταν ή θάλασσα ρηχή
κι αφρός τὸ κυματάκι.
Ἐπικαλοῦμαι τὴν ψυχὴ
τοῦ Καρυωτάκη :

Φωτιά σὲ βλέπω, θάνατε,
μὲ τὸ νερὸ νὰ παίζεις...
Τί κάνατε, τί κάνατε,
ὀμίχλες τῆς Πρεβέζης!...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

Ρῶμο Φιλύρα, μὴν ἀργεῖς! Σ' ἔχουν καλέσει
στὸ τοῶϊ κυρίες εὐγενικές. Ὅποια σ' ἀρέσει
(ὄμως θὰ πάρης μόνο μίαν—ὀρκίσου!)
εἶναι δική σου.

Πῶς εἶχες ἔμπνευση νὰ ῥθῆς σὰν Ἀρλεκίνος;
Ἄ! «ὁ Θεατρίνος τῆς Ζωῆς». Κυρίες μου, εἶν' ἐκεῖνος!
Δὲ θὰ βρεθῆ οὔτε τώρα στὴν Ἀθήνα
μιὰ Κολομπίνα;...

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Είπε ὁ Κοντορεβιθούλης :

—«Πᾶμε, Κοκκινোসκουφίτσα!
Στὰ παιδιὰ καὶ στὰ κορίτσα,
τὸ κουκὶ καὶ τὸ ρεβίθι,
δὲν περνάει τὸ παραμῦθι!...»

Είπε ἡ Κοκκινোসκουφίτσα :

—«Τὸ κουκὶ καὶ τὸ φασούλι,
πᾶμε, Κοντορεβιθούλη!
Θά βρούμε ἄλλο ἀστέρι—ἀλήθεια;—
νὰ περνᾶν τὰ παραμῦθια!...»

Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι
κ' ἔφυγαν γιὰ τ' ἄλλο ἀστέρι,
ὅπου βρῆκαν—τ' εἶν' ἐτοῦτα;—
ρήγισσα τὴ Σταχτοπούτα!

Η ΒΑΡΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Είπε ἡ Βάρκα στὸ Καράβι :
— « Δέσε με κ' ἐμὲ κοντά !
Μακρινὰ νησιὰ καὶ κάβοι
μοῦ ξανάβουν τὸ σεβντά :

Λαχταρῶ νὰ ταξιδέψω
σ' ἀρχιπέλαγο ἀνοιχτό,
νὰ χαρῶ, νὰ κιντυνέψω,
στοὺς ἀφροὺς νὰ βουτηχτῶ... »

Κ' εἶπε τὸ Καράβι : — « Τόσο
μὴ καὶ μὲ καλαφατᾶς.
Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὴ δώσω
τὴ χαρὰ ποὺ μοῦ ζητᾶς !

Πάω σὲ μακρινὸ ταξίδι
καὶ σὲ θάλασσεσ πικρές...
Εἶσαι ἓνα ρηγὸ σκαφίδι,
θὰ πνιγῆσ χίλιεσ φορές! »

Μὰ ἡ Βαρκούλα τοῦ ἐπιμένει,
τὸ Καράβι τὴν πονεῖ
καὶ στὴν πρύμη του τὴ δένει
μὲ τετράδιπλο σκοινί.

Πᾶν σὲ μακρινὸ ταξίδι,
λησμονᾶνε τὴ στεριά,
εἶναι ἡ τρικυμία ξύδι
καὶ τὰ κύματα θεριά...

Ποιὸσ καὶ δὲ θὰ καταλάβη,
ποιὸσ καὶ δὲ θὰ λυπηθῆ;
Ἄχ! ἐπνίγη τὸ Καράβι,
κ' ἡ Βαρκούλα ἔχει σωθῆ!

ΤΟ ΔΕΝΤΡΑΚΙ

Τὸ μικρὸ Δεντράκι πρώτη
φέτος ἄνθισε φορὰ
καὶ τῇ θαλερῇ του νιότη
μὲ ἄδολη γλεντάει χαρά.

Τὸ Φθινόπωρο ὁμως φτάνει
καὶ παράπονο τὸ πιάνει :

Δὲ μποροῦνε δίχως λύπη
τὰ ματάκια του νὰ ἰδοῦν
νὰ χλωμιάζουν γύρω οἱ κῆποι
καὶ τὰ δέντρα νὰ μαδοῦν...

Τί κι ἂν τὰ δικά του φύλλα
δὲν τὰ βρῖσκει τέτοια νίλα ;

Τὸ φτωχὸ δὲν ἔχει πείρα,
κι ὡς τὴν ὥρα τὸ ἀγνοεῖ
ἀδικη πὼς εἶναι ἡ Μοῖρα,
χιλιοπόνετη ἡ ζωὴ,

καὶ μὲ σπαραγμὸ ἢ ψυχὴ του
λέει κρυφὰ στὴν προσευχὴ του:

« Ὅλα σου τὰ δέντρα ντύσε,
Θεέ μου, — ἡ δόξα σου νὰ ζῆ —
εἰδ' ἀλλιῶς, ἂν δίκαιος εἶσαι,
γδύσε με κ' ἐμὲ μαζί :

νιώθω καὶ ντροπὴ καὶ πόνο
νά 'μαι ἐγὼ ντυμένο μόνο !»

Χαμογέλασε ὁ Θεός του...
Χρόνια πέρασαν σειρά,
τὸ Δεντράκι, δῶσ' του - δῶσ' του,
συνηθάει στὴ διαφορά.

Κι ἄχ, φοβᾶμαι, ξέρετε,
μὴ καὶ λίγο χαίρεται...

Δὲν τὴν ἄφηνε ἐκεῖ πέρα
νὰ γυρῖζη νύχτα-μέρα,
τὸ τραγούδι τῆς ν' αἰκῶ,
τις ἀράχνες μου νὰ γνέθω,

κι ὅπως σὲ ὄνειρο γλυκὸ
νὰ πιστεύω πὼς ἀλέθω ;!...

ΑΝΑΜΕΣΑ

Ἄσε τοὺς βράχους νὰ σιωποῦν
ὡς ἀγαποῦν,
τὰ δέντρα νὰ θροῦν
ὡς συνηθίζουν.

Ἐμεῖς, τρεχούμενο νερό,
ἀφρόν - ἀφρόν
ἀνάμεσα περνᾶμε—
καὶ τραγουδᾶμε !

ΤΗΡΑ Η ΒΑΒΑ!

Τήρα ή Βάβα! τήρα ή Βάβα!
"Αδραξε τή χειρολάβα,
πῆρε τις βοϊδοτριχιές
καί τραβάει στις έξοχές.

Με τὸ χιόνι, με τὸ τσάφι
πάει νὰ κάμη τὸ χωράφι!
Μὰ ή βουκέντρα εἶναι βαριά
στὰ χεράκια της τ' ἀριά,

καὶ τὸ χῶμα εἶναι σὰν πέτρα...
— «Βάβα, τὸ κουράγιο μέτρα!»
Ξώπεισα περνάει τὸ ὕνι
καὶ χωράφι δὲν ἀνεῖ!...

« Δεύτερη αύλακιά, θὰ μείνης ! »
Ὁ Τραχήλης κι ὁ Κοκλίνης,
τοῦ σπιτιοῦ μας θησαυρός,
δὲν πηγαίνουν ἄλλο ἔμπρός !

« Κυρά-Βάβα, Κυρά-Βάβα,
στὴν παραφωτιά σου τράβα,
κι ἄσε τὶς βαριὲς δουλειὲς
γιὰ τὶς ἄλλες κοπελιές ! »

— « Πότες θὰ τὶς κάμουν, πότες ;
Ἔχω τὰ παιδιὰ στρατιῶτες,
κι ἄχ, φοβᾶμαι ἢ δόλια μὴ
καὶ μᾶς λείψη τὸ ψωμί ! »

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Είπε ὁ Τοῖχος στὴν Ἀψίδα :
— « Δὲν εἶσαι, ὄχι, σοβαρή !
Ἔχεις φόρτωμα βαρὺ
καὶ πηδᾶς σὰν τὴν ἀκρίδα·
μὰ ὄλο πήδα-πήδα-πήδα
καὶ νὰ τσακιστῆς μπορεῖ !

Λιγούλακι ἂν σοῦ ξεφύγη
ἀπ' τὸ ἀλφάδι σου τὸ ζύγι,
χάθηκες, Κυρά, πὺ λές !
Δὲ σὲ σώζουνε οἱ κοκόνες
θυγατέρες σου κολόνες
μὲ τὶς ἀνθοκεφαλές !...

Ούτε ὁ γιός σου ὁ ἀκροβάτης,
ὁ καμπούρης κι ὁ σακάτης
(Τόξο! τί ὄνομα τρανό!)
πὸν ὄλο κάμπει σὰ ρεζίλι
τὴ σπονδυλική του στήλη
γιὰ ν' ἀρέση στὸ κοινό! »

Κ' ἡ Ἀψίδα εἶπε:—«Ντουβάρη,
ξέρεις νὰ σηκώνης βάρη
μὰ δὲ νιώθεις τί εἶναι Χάρη! »
— « Χάρη; » ἀναρωτήθη ὁ Τοῖχος,
κι ἀνασκίρτησε ἐνδομύχως ...

ΤΑΞΗ

Πιάνω στὴ σειρὰ τὰ βάζω :
μαῦρο, κόκκινο, γαλάζο...
— Πῶς σὲ λέν; — Μὲ λένε τάξη.
Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὴν ἀλλάξει!

Ποιὸς μπορεῖ; Τὴν ὥρα νὰ βρω:
κόκκινο, γαλάζο, μαῦρο...
Νά ποὺ τὰ ἔχω τόσο ἀλλάξει!
— Πῶς σὲ λέν; — Μὲ λένε τάξη!

Τάξη πρίν, τάξη καὶ τώρα;...
Ἄταξία μου, προχώρα :
Ὁ καθέννας τὴ σειρὰ του
τάξη τὴν καλεῖ ἐδῶ κάτου!...

Η ΧΑΡΑ

Δὲ μὲ βρίσκουν σοβαρό,
γιατὶ ξέρω καὶ μπορῶ
νὰ χαρῶ!

Φίλοι μου, στὰ σοβαρὰ
παίρνετε τόσο ἑλαφρὰ
τὴ χαρὰ;

Ἄχ! ὄλη ἡ ζωὴ, μωροί,
νὰ ᾽ναι τότε σοβαρὴ
δὲν μπορεῖ!

Ἕνας ὁ ἅγιος τῆς σκοπὸς :
Νὰ ᾽ναι ὁ κόσμος, πῶς καὶ πῶς,
χαρωπὸς!

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

Ἐσὺ τὸ ξέρεις μοναχῆ
ἂν ἔχῃς ὑπαρξίαν, ψυχὴ!
Ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ ἐδῶ κάτου
τὰ ἐνόητα τοῦ ἀοράτου;

Κάθε πὺρ ἀνήκει στὴ φθορὰ
τῆς ὕλης τῆ στολῆ φορᾶ...
Θά 'πρεπε νὰ 'σαι κι δρατὴ,
ψυχὴ μου, ἂν ἦσουναι θνητὴ.

Ὅχι, ναί, ἂν ὑπάρχῃς, ξέρω :
Εἶσαι ἀθάνατη! Καὶ χαίρω!
Χαίρω πὺρ ἐντρυφῶ ἐδῶ κάτου
στὴν ιδέα τοῦ ἀθανάτου!

ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΗ

Προσπαθεῖ νὰ ζωγραφίσῃ
τὴν ὀλανθισμένη Φύση.

Ἄσπετος περαστικὸς γυρίζει :
— «Μὰ δὲ μοιάζει!» ψιθυρίζει.

Κι ὁ ζωγράφος : — «Ἐπιτρέπεις ;
Μὲ ἄλλα μάτια ἐσὺ τὸ βλέπεις!»

Ἄσπετος περαστικὸς : — «Ἄντιό!
Γάλανοὶ εἴμαστε κ' οἱ δύο!»

ΤΟ ΚΟΥΚΟΥΤΣΙ

Νὰ θαυμάξης τὰ βελουῖδα
πὺν στολίζουνε τὴ φλούδα,
τὸ ροδάκινο πρὶν φᾶς,
εἶναι πρᾶμα πὺν τὸ νιώθω.

Ὅμως τὸν βαθύ σου πόθο,
πὺν σὲ κάνει νὰ ζητᾶς
νὰ γνωρίσης, τσοῦ καὶ τσοῦ,
τὰ κρυφὰ τοῦ κουκουτσιοῦ,

ὄχι, δὲν σοῦ τὸν ἐγκρίνω!
Συμβουλή καλὴ σοῦ δίνω,
τὸ ροδάκινο ἅμα φᾶς
τὸ κουκούτσι νὰ πετᾶς!

ΠΙΣΤΟ

«Ψήλωσα... ψήλωσα πολύ!
(κάνει μιὰ σκέψη σιωπηλὴ
τὸ Δέντρο)... Κιντυνεύω
στὸν οὐρανὸ ν' ἀνέβω!

Κ' εἶναι ἡ τρομάρα μου ἡ κορυφὴ
μὴν περηφανευτῆ ἢ κορφή·
μὴ χάση, ἐκεῖ τ' ἀψήλου,
τὴν αἴσθησι τοῦ ξύλου!

Μήπως θαρρέψη, ἀλίμου, πῶς
ἄλλαξε ὁ πρῶτος μας σκοπὸς
καὶ φλάμπουρο ἔχει γίνει
καινούργιου κόσμου ἐκείνη!...

Ἄχ! ὅσο κι ἂν ψηλοπιαστῶ,
θέλω νὰ μείνω ἐγὼ πιστό,
μὲ πόνο καὶ μὲ πάθος,
στῆς ρίζας μου τὸ βάθος!...»

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

— «Προβατάκια μου, ποῦ πᾶτε;
πέρα-δῶθε μὴ σκορπᾶτε!»
Τὴ φλογέρα του λαλεῖ
καὶ σιμά του τὰ καλεῖ.

Τὰ ἔβγαλε στὸ νυχτοσκᾶρι,
δέκα χρόνων παλληκᾶρι,
κ' ἔχει φόβο ἀναδαρτὸ
μήπως πέσουν σὲ σπαρτό.

Μὰ εἶναι λίγα καὶ λυπᾶται
— «προβατάκια μου, ποῦ πᾶτε;» —
Ἄχ, ἄς ἦταν πιὸ πολλά,
κι ἄς τραβοῦσε τὸ μπελά!

Σήκωσε τὰ δύο του χέρια,
ἔδειξε ψηλὰ τ' ἀστέρια
κ' εἶπε: «Ἄς εἶχα τὴν αὐγὴ
τόσα πρόβατα στὴ γῆ!»

Λέγοντάς το ἀποκοιμήθη
μὲ τὴν κεφαλὴν στὰ στήθη,
εἶδε ὄνειρα πολλά
μὰ δὲν τὰ ἴωθε καλά.

Τὴν αὐγὴν, τὸ χαραμέρι,
τάχα τὸν ξυπνάει τ' ἀγέρι.
Βλέπει γύρω, τί νὰ ἰδῆ;
ἄλλαξε τοῦ τόπου ἢ εἰδῆ:

Ράχες, πλάγια καὶ λαγκάδια
πλημμυρῖσανε κοπάδια,
ὄλα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ
γίναν πρόβατα ἐκείνοῦ!

Νηστικὰ κι ἀναχαράζουν,
τὸν τσοπάνη τους φωνάζουν
καὶ τοῦ λέν στὴν ἀρνική:
—«Βρές μας τόπο γιὰ βοσκή!»

Θέλουν κοῦρο, θέλουν στάλο,
θέλουν ποτιστὴ μεγάλο,
θέλουν ἄρμεγμα! — Καημός:
τρέχει γάλα ποταμός!...

Ποῦ νὰ βρῆ τέτοιο καζάνι
τόσα γάλατα νὰ πιάνη;
Τόσους κάδους ποῦ νὰ βρῆ
νὰ χωρέσουν τὸ τυρί;

«Προβατάκια μου, ποῦ πάτε;
πέρα-δῶθε μὴ σκορπάτε!»
Ἄχ! ἂν πέσουν στὰ χωριά,
δὲ θ' ἀφήσουν σπαρμωδιά!...

Καὶ θὰ πουληθῆ κατόπι
νὰ πληρώνη ποδοκόπι!
Μὴ δὰ σταματᾷ ὡς ἐκεῖ;
Θὰν τὸν πᾶν καὶ φυλακῆ!

Πῶς νὰ γίνῃ; Τί νὰ κάμῃ
τὸ χαῖμό του νὰ προκάμῃ;
Νά! δὲ βρίζουνε νὰ φᾶν,
κι ἄχ, ἀρχίζουν νὰ ψοφᾶν!

Ὅσο ἂν τυραγνᾷ τῇ σκέψῃ
δὲ μπορεῖ νὰ τὰ βολέψῃ,
καὶ ξεσπάει μὲ σπαραγμὸ
σ' ἓνα κλάμα, ἓνα σκουγμό!

Πέρασε ὁ Χριστὸς στὸ δρόμο
μ' ἓνα μόνο ἄρνι στὸ νῶμο.
Πάει κοντά του: — «Δὲ μοῦ λές,
τὸν χαϊδεύει, γιατί κλαῖς;»

Πιάνει τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια:
— «Ἄχ! ἄς γίνουν πάλι ἀστέρια!»
— «Ἔχουν γίνει!», γελαστὸς
τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Χριστὸς!

Ξεπετάγεται! Θυμᾶται!...
— «Προβατάκια μου, ποῦ πᾶτε;»
Ἦταν ποῦ ἦταν λιγοστά,
τώρα τὰ ἔχασε κι αὐτά!

ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΚΡΙΝΑ

Μανούλα, μᾶς τὰ κλέψανε τὰ κρίνα,
τὰ βεργολυγερὰ γαλάζια ἐκεῖνα
ποὺ ἀνθούσανε στὸν κῆπο μας μονάχα!
Τὰ εἶδα κι ἄλλοῦ! Ποιὸς τὰ ἔχει κλέψει τάχα;

Θαμπὸ δακρύζει ὁ νοῦς μαργαριτάρι:
Μήπως ὁ Χάρος δταν Σ' εἶχε πάρει;

Η ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

- Πές τί αγάπησες, Ἀθάνα,
 πιὸ περσότερο στὴ γῆ;
- Τὴν ἀξέχαστη μου Μάνα,
 ζωοδόχο μου πηγὴ!

- Κι ἀπ' τὴν ἄλλη φύση πέρα;
- Τὰ λουλούδια... τὰ πουλιά...
- Κ' ἔξω ἀπὸ τῆς γῆς τὴ σφαίρα;
- Τοῦ Παντός τὴ σιγαλιὰ

ἐκφρασμένη ἀπ' τὸ Φεγγάρι
 μὲ τὸ φῶς τὸ μελιχρό,
 πῶχει καὶ ζωὴ καὶ χάρη
 μὰ καὶ θλίψη ἀπὸ νεκρό...

— Δὲν τὸ ξέφυγες! Στοιχεῖα
συμπαθεῖς κ' ἐσὺ νεκρά,
ζώντας ὄλο ἀνησυχία
τὴν ἐγκόσμια σου χαρά!

— Ὅταν ἔχασα τὴ Μάνα
μ' ἔπεισαν πὼς κατοικεῖ
— ὄνειρά μου νυχτοπλάνα —
στὸ Φεγγάρι κάπου ἐκεῖ,

ὄπου, δίχως νὰ χαλοῦνε
τοῦ Παντὸς τὴ σιγαλιά,
τῆς ἀνθίζουν, τῆς λαλοῦνε
καὶ λουλούδια καὶ πουλιά...

Κι ἄλλη δὲν προσμένω χάρη
μόνο ἀθάνατα ἢ ψυχὴ
στὸ Φεγγάρι, στὸ Φεγγάρι
σὰν πεθάνω νὰ εὐτυχῇ!

ΦΥΓΗ

Νὰ σὲ ἀνοίγω, παραθύρι,
τὴν αὐγή,
τῆς ψυχῆς μου πανηγύρι
καὶ φυγή!

Ἄνθη καὶ πουλιὰ σὲ κλώνια
θαλερὰ
μὲ ἀναρπάζουν στὴν αἰώνια
τους χαρὰ

καὶ μὲ φευγατίζουσι πέρα
σὲ οὐρανοῦς
τρεις φορὲς ἀπ' τὸν ἀθέρα
μακρινούς!

Ἄχ, τί ἀνάλαφρα πετᾶμε,
τί τρελά!
Καὶ δὲν ξέρουμε ποῦ πᾶμε...
τραλαλά!

Νὰ σὲ ἀνοίγω, παραθύρι,
τὴν αὐγή,
τῆς ψυχῆς μου πανηγύρι
καὶ φυγή!

ΕΑΡΙΝΟ

Ξανάρθε ἡ Ἄνοιξη. Οἱ σπειραῖες
νύφες ὠραῖες
μὲ τὸ ἄσπρο βέλο...
Λεῖπω. Δὲ θέλω,
τώρα πὺν λείπω
μακριὰ ἀπ' τὸν ἀνθισμένο μας τὸν κῆπο,
νὰ αἰσθάνωμαι πὼς σ' ἀγαπῶ
πολὺ περισσότερο κι ἀπὸ
τὴν ὥρα πὺν στὴν ἀγκαλιά σου
δρέπω τριανταφυλλάκια τὰ φιλιὰ σου.

Λείπω καιρό,
σὲ λαχταρῶ
καὶ θέλω, σὰν ξαναγυρίσω,
νὰ σ' ἀγαπήσω
πλιότερο ἀκόμα!
Φιλὶ στὸ στόμα —
κι ἀκόμα πιὸ πολὺ.
Ἄλλο φιλί —
κι ἀκόμα πλιότερο! Δὲν εἶναι;
Σεμνέ μου κρίνε,
ποὺ σὲ ζηλεύουν ὄλοι οἱ κρίνοι·
τί κι ἂν δὲν εἶναι πλιότερο; Θὰ γίνῃ!
Θὰ γίνῃ, καὶ θὰ σ' ἀγαπήσω
πλιότερο ἀκόμα σὰν γυρίσω.
Τόσο πολὺ
ποὺ σ' ἔνα μοναχὸ φιλί,
ἕνα καὶ μόνον,
θὰ κλείσω χίλιες ἄνοιξες χίλιων αἰώνων!

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Νὰ περπατᾶς στὴ γλῶσση
μὲς στὸ λελουδολόϊ,
καὶ κάποια πεταλούδα
μὲ κίτρινα βελούδα
μπροστὰ νὰ σὲ ὀδηγῇ...

Σηκώνοντας τὰ μάτια
νὰ βλέπης μόνο ἐλάτια,
καὶ τόσο ν' ἀφαιρῆσαι
ποὺ νὰ ξεχνᾶς ἂν εἶσαι
στὸν οὐρανὸ ἢ στὴ γῆ!

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΙ

Κυριακή πρωί.
Τὸ χρυσὸ ροῦ
μὲ κερνᾶ μορφίνη!
Ἔχει ὁ οὐρανὸς
γίνει πιδ τρανός,
κ' ἔχει ἡ γῆ ὁμορφῆνει.

Τοῦ Μαγιοῦ χαρά.
Ἐβγαλα φτερά
καὶ πετῶ στὰ ὕψη!
Ποιὰ ψυχὴ θροεῖ;
Κυριακὴ πρωί.
Πόσο μου ἄχεις λείψει!..

ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΜΑΗ

Ἄγρικῶ τῇ βροχῇ
μὲ σφιγμένη ψυχῇ :
Στὰ σπαρτά, στοὺς ἀνθούς
βλέπω Ἀγγέλους ξανθούς
νὰ παλεύουν τραχιὰ
μὲ τὰ μαῦρα Στοιχειά.

Νύχτα... Μάης... Μοναχός...
Κοσμοπλάστης ὁ ἀχός.
Πόσες τρέμουν καρδιές
γιὰ τὶς πρώιμες σοδειές!
Νύχτα... Μάης... Μοναχὴ...
Ἄγρικᾶς τῇ βροχῇ ;

ΑΥΓΗ

Πλημμύρισε τῆς γῆς τὸ ρεῖκι
χρυσάφι, ἀσήμι, ροδαμό,
δοσμίστη τ' ἄλλο ἓνα σκουλήκι
κ' εἶπε : «Πολὺ σ' ἀποθυμῶ!»

Σ' ἓνα τετράφυλλο τριφύλλι,
ἀπάρθενο σὰν τὴν αὐγή,
δοξολογήσανε τὴν ὕλη
μὲ τὴν πιὸ ἠδύπαθη σιγή.

Θὰ πίστευες πὼς δὲν αἰσθάνθη
τὸν ἔρωτά τους τὸ σεμνὸ
μήτε τ' ἀηδόني, μήτε τ' ἄνθι,
μήτε τ' ἀστέρι τ' αὐγινό...

Μὰ ὁ Ἥλιος εἶδε τὰ σκουλήκια
μαζὶ στὸν κόμπο τῆς δροσιᾶς
καὶ τοὺς ἐμήνυσε : «Σχαρήκια !
Σήμερα ἐπρόβαλα γιὰ σᾶς ! »

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ

Στὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ μου ἐσένα μόνο
κάθε αὐγή, κάθε βράδυ νὰ περάσης
καρτερω̄ μὲ ἀγωνία καὶ μὲ πόνο.

Στὴ σιδερένια πόρτα μου ὅταν φτάσης,
τὸ βιαστικό σου βῆμα θὰ βραδύνης
καὶ μυστικά θὰ μοῦ χαμογελάσης...

ᾠ! Μ' ἔνα χαμογέλιο πόση δίνεις
δύναμη καὶ χαρὰ σ' ὅλη τὴ μέρα!
Προσπερνᾶς καὶ σὲ χάνω, καὶ μ' ἀφήνεις

μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ μὲ τὴ φοβέρα
πὼς αὔριο κιόλας, αὔριο δίχως ἄλλο,
θὰ μὲ πάρης μαζί νᾶ πᾶμε πέρα,

νά κάμουμε τὸ δρόμο τὸ μεγάλο,
νά βροῦμε κι ἄλλη πόρτα σιδερένια,
κ' ἔνα σπίτι ἀνθισμένο νά βρούμε ἄλλο...

Δίχως ἀμφιβολία, δίχως ἔννοια,
ἐκεῖ μέσα θὰ γίνω καὶ θὰ γίνης
ὑπαρξη ἐξωτική, παραμυθένια!

Ξαναπερνᾶς τὸ βράδυ. ὦ, πόση κλείνεις
ἀνθρώπινη ὁμορφιά, θείαν οὐσία
στῆς βραδινῆς τῆ λήκυθο γαλήνης!

Χορταίνω ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν πανδαισία.
Προσπερνᾶς καὶ σὲ γάνω, καὶ μ' ἀφήνεις
ἔτοιμη στὸ βωμὸ γιὰ τὴ θυσία...

ΑΓΑΠΗΣ ΠΗΓΗ

Καὶ θέλω
καὶ θέλεις·
δὲ μέλλω,
δὲ μέλλεις
νὰ πᾶμε μαζί...

Δὲν ξέρω,
δὲν ξέρεις·
καὶ χαίρω
καὶ χαίρεις—
ἢ ἐλπίδα μας ζῆ!...

Θὰ λείψω,
θὰ λείψης·
θὰ κρύψω,
θὰ κρύψης
τὸν πόνο στὴ γῆ...

Καὶ θά'μαι
καὶ θά'σαι—
κοιμᾶμαι,
κοιμᾶσαι—
ἀγάπης πηγὴ!

ΠΙΟ ΠΟΛΥ

Ἄν σοῦ ἀρνιέμαι φιλι
σ' ἀγαπῶ πὺ πολὺ,
πὺ πολὺ κι ἀπ' τὸ ναί μου,
μακρινέ, μακρινέ μου!...

Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ
(μυστικὰ θὰ τὸ εἰπῶ
στῆς καρδιᾶς μου τὴν κώχη)
ὡς τὸ ὑπέρτατον ὄχι!

ΑΡΡΕΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΙ

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου πλημμυρᾷ
τὴν κάμαρά μας.

Ὅλα ἔχουν στρέξει — τί χαρά! —
τὰ ὄνειρά μας.

Εἴμαστε οἱ δύο μας μοναχοὶ
κι ἀγαπημένοι.

Ἄλλον παράδεισο ἢ ψυχὴ
δὲν περιμένει.

Καὶ τὰ κορμιά, ποὺ λαχταροῦν
νὰ γίνουν ἕνα,
νικᾷν τὸν πόθο καὶ μποροῦν
μένουν παρθένα!

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Τὰ μάτια τὰ παράξενα,
μαζί κ' ἐγκάρδια κι ἄξενα,
δὲν ξέρω ποῦ, δὲν ξέρω πῶς,
μὰ εἶναι ὀρκισμένος ὁ σκοπός...

Τὰ μάτια τὰ παράξενα,
μετάξι νά εἶχα νά ἔξαινα,
θαμπή νά ὑφάνω συννεφιά
σὰν τὴ δική τους ὁμορφιά...

Τὰ μάτια τὰ παράξενα,
μὲ τὸν καημό τους ν' ἄξαινα,
νά βγάλω ἀνίκητο φτερό,
τὴν ὁμορφιά τους νὰ χαρῶ...

Τὰ μάτια τὰ παράξενα,
δικά μου καὶ κατάξενα,
ποιὸς εἶπε ναί, ποιὸς εἶπε μή,
δὲν ἦρθε ἡ ὥρα κ' ἡ στιγμή...

Τὰ μάτια τὰ παράξενα,
μαζὶ κ' ἐγκάρδια κι ἄξενα,
τὰ δύο σου μάτια τὰ λαδιὰ
θὰ τὰ φιλήσω μιὰ βραδιά!

Η ΚΟΤΣΥΦΩ

Τὸ ἀζευγάρωτο κοτσύφι
κελαδεῖ γιὰ νὰ βρῆ νύφη·
κ' ἡ κοτσύφω ἀπ' τὸ ἀνθοκλάδι:
— Φτάνει, τοῦ ἀπαντᾶ, κελάδι!
Φέρε μου ἄγερα ζαλιὰ
γιὰ νὰ χτίσουμε φωλιά...

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

“Οχι, δὲ μὲ λησμόνησες, κι ὄχι, δὲ σὲ ξεχάνω,
ἀγάπη, πρώτη ἀγάπη μου, παρθενικό μου κοῖμα!
Εἶσαι τὸ ἀνέσπερό μου φῶς στὸν κόσμο τὸν ἀπάνω,
καντήλι θά ’σαι ἀκοίμητο στὸ σκοτεινό μου μνήμα.

“Ομορφο πού ἦταν τὸ χωριό, κ’ ἐσύ, κι ὁ ἔρωτάς σου!...
“Αχ! δὲ σοῦ πῆρα τὴν καρδιά, σοῦ πῆρα τὸ κορμάκι,
σοῦ πῆρα τὸν ἀνθὸ τοῦ ἀνθοῦ μιᾶς ἄλλης παρθενιαῖς σου:
τοῦ πρώτου ὄνειρου πὸν ἀνθίζεις κ’ ἐσὺ σὰν κοριτσάκι!

“Οσες κι ἂν ἔχουμε πολλές ἀγάπες στὴ ζωὴ μας,
ὁ φύλακάς μας “Αγγελος εἶναι μονάχα ἡ πρώτη·
τὴ θύμησή της παίρνουμε πεθαίνοντας μαζί μας,
κι αὐτὴ μᾶς δίνει ἀθάνατη στὸν ἄλλο κόσμο νιότη!

‘Αγάπη, πρώτη ἀγάπη μου, πληγὴ γλυκιὰ κι ὠραία!
Πολὺ κι ἂν χωριστήκαμε στῆς γῆς τὰ μονοπάτια,
δὲν ξέρω ποῦ, δὲν ξέρω πῶς, μὰ ἐσὺ θὰ ’ρθῆς, μοιραῖα,
καὶ θὰ μοῦ κλείσης — ὄραμα στερνὸ — τὰ δυὸ μου μάτια!

ΧΟΡΟΣ

Τὸ γιοφύ-
— χαρὰ κρυφῆ —
τὸ γιοφύρι τρέμει-τρέμει
σὰν τὸ γνέμα στὴν ἀνέμη.

Μ' ἄν περά-
— κρυφῆ χαρὰ —
ἄν περάσης μέση-μέση,
μὴ φοβᾶσαι, δὲ θὰ πέση!

Κι ἄν ἀφή-
— χαρὰ κρυφῆ —
ἄν ἀφήσης τόπο-τόπο,
θὰ περάσω δίχως κόπο...

Καὶ θὰ δρά-
— κρυφῆ χαρὰ —
καὶ θὰ δράμω μάνι-μάνι
νὰ σὲ βρῶ μὲς στὸ ρουμάνι!

ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Στὸ σκοτάδι ἀναζητοῦσαν
οἱ καημοὶ μου τὶς ἐλπίδες...
Τὰ ματάκια σου πετοῦσαν
γαλανὲς φωτοβολίδες...

Τὸ δισταχτικὸ σου ἀχείλι
ἄρνηση πικρὴ κερνοῦσε,
καὶ στοῦ αὐτιοῦ σου τὸ κοχύλι
τὸ φιλί μου αὐτοχτονοῦσε!

Μὲς στὸ χέρι μου τὸ χέρι
τὸ δειλό σου εἶχε λουφάξει,
μὰ τῆς τύψης τὸ μαχαίρι
σὰν πουλάκι τό 'χε σφάξει!

* Ἄχ, πουλάκι ἐσὺ σφαγμένο,
στὴν καρδιά μου θὰ σὲ θάψω:
«Καὶ πιστό, κ' ἐρωτευμένο!»
στὴν ταφόπετρα θὰ γράψω...

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Δὲν ἦρθες χτὲς τὸ βράδυ
στὴν ἐκκλησιά,
νὰ φέρης ἄρτο, λάδι,
κεροδεσιά·

στὸ ἀρχαῖο εἰκονοστάσι
— καημὸς βαθὺς —
ὄρθῃ σὲ Ἄγγέλου στάση
νὰ φτερωθῆς·

— λαμπάδα καὶ λουμίνι
καὶ προσευχή—
ἀπ' ὅλα σου νὰ μείνη
μόνο ἡ ψυχὴ·

— άγνή ψυχούλα αϊθέρια —
νά μαραθοῦν
τὰ σάρκινά μου χέρια
πού σέ ποθοῦν·

νά σκύψω έξαγνισμένος,
καρδιά και νοῦς
νά λιβανίσουν — αἶνος —
τούς οὐρανοῦς!

Δέν ἤρθες χτές τὸ βράδυ,
κ' οἱ πειρασμοὶ
γινήκανε ἀνθοκλάδι
χαιρετισμοί...

* Ἄγγελος πρωτοστάτης
φτεροκοπῶ
καί, φτάνοντας μπροστά της,
«Χαῖρε!...» σιωπῶ.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Μὲ ἀνθισμένες κληματίδες
— τίς εἶδες... —
στὴ χρυσόκαρπη μηλιά
— μιλιὰ! —
ἔχω σφιχτοδέσει, ὀριμὴ μου,
τὸ κορμί μου!

Μὰ ἡ ψυχὴ μου, ὄχι, δεμένη
δὲ μένει,
καὶ νὰ φτερουγίσῃ ὀργᾶ
γοργά,
τὴ μετάνοια μου νὰ ὑψώσῃ
ὡς τὴν πτώση!

ΑΣΚΗΤΙΚΟ

Δὲ μὲ δονεῖς,
τῆς ἡδονῆς
κρυφὸ μεθύσι.
Εἶμαι ἰσχυρός,
μ' ἔχει ὁ καιρὸς
στέρηση ἀνθίσει!

Κάθε καημὸ
τὸν πολεμῶ
καὶ τὸν ἀντέχω.
Μπορεῖ ἡ ψυχὴ
καὶ νὰ εὐτυχῇ
μ' ὅ,τι δὲν ἔχω!

Πλιότερο φῶς!
Εἶμαι σοφός;
Ἢ μήπως εἶμαι,
παλιά μου ὀρμῆ,
νεκρὸ κορμὶ
κ' ἐνθάδε κεῖμαι;

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΨΑΛΙΔΙ

I

Ἄραχνόπλεχτο τὸ δράμα,
κι ἀντάμα
ἀχιδοῦφασμένο τὸ παιχνίδι:
Τὸ μικρὸ χρυσὸ ψαλίδι
ἄνοιξες μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυα,
μὲ συννέφιασμα τῆς ὄψης,
γιὰ νὰ κόψης
τῆς μεταξωτῆς κλωστῆς τὴν ἄκρια.
«Τέλειωσε τὸ παραμῦθι»,
ἡ καρδιά σου παρορμήθη
νὰ μοῦ εἰπῆ
μὲ τὴν πὶὸ βαθιὰ σιωπή.
Τ' ἄκουσα πικρὰ καὶ ὠραῖα
μὲ τὴ μαγικὴ κεραία
τῆ χρυσῆ
ποῦ μοῦ χάρισες ἐσύ.
Ἐσύ, γριφε τῆς θυσίας,
ἐσύ, σφίγγα σιωπηλή,
βελουδένια κι ἀπαλή,
τῆς εὐαισθησίας!

Τέλειωσε τὸ παραμῦθι ;
Ἄθελα ἢ καρδιὰ ἐθυμήθη
τ' ἄλησμόνητα, ὠιμένα,
περασμένα,
ὅπου ἀνθίζουν, μὲς στὴν ἡσυχία,
σὰν ἐρημικὴ δεντροστοιχία...
Στρίψε νὰ τὴ δῆς ! Οἱ δύο μας
τὴν ποτίσαμε μὲ τὸ αἷμα τῶν καρδιῶ μας !
Πῶς μποροῦσες νὰ μὴ στρίψης ;
Προσταγὴ χαρᾶς καὶ τύψης,
προσταγὴ ζωῆς.
Στρίβεις νὰ τὴ δῆς
τὴν ἐρημικὴ δεντροστοιχία
ὅπου ἀνθίζει μὲς στὴν ἡσυχία...
Κ' εἶπες : «Θὰ τὴν ἀποχαιρετήσω !»
Μὰ σὲ τράβηξε ὄλην πίσω,
καὶ βρεθῆκαν τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά,
τὰ σγουρά σου τὰ πλεξούδια
ραντισμένα μὲ λουλούδια,
ὅπως τότε, ὅπως παλιά,
τότε πὺν λαλοῦσαν τὰ πουλιά !...
Μήπως τώρα δὲ λαλοῦνε πάλι ;
Τὸ σγουρό σου ἀνάγειρες κεφάλι
καὶ τ' ἀκούμπησες στὸν ὦμο μου ἀλαφρά,
ὅπως πάντα κι ὅπως μιὰ φορὰ...

Ὅπως μιὰ φορά, καὶ τώρα
σοῦ ἔδρα τὸ Γαλαξία αἰῶρα
στὰ χρυσὰ κρικέλια τ' οὐρανοῦ:
«Ἀπαλὰ λικνίσου
κι ἀπολησμονήσου...
Ἐύπνα τὴν καρδιά σου, κοίμισε τὸ νοῦ!»
Πῶς καὶ νὰ μὴ γίνῃ;
Τί γλυκιὰ γαλήνη!
Τὸ χρυσὸ ψαλίδι
(νά 'ταν δαχτυλίδι
— ὄνειρο τῆς πρώτης κοινωνιᾶς —
νά 'τανε στεφάνι λεμονιᾶς!)
σοῦ ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια
κ' ἔσπασε στ' ἀστέρια...

II

ὦ, τί ἀνασαιμιὰ
ὄλο γιασεμιά!
Καὶ τὸ ὑγρὸ σου ἀχέλι
ρόδινο κοχύλι,
ρόδινο κοχύλι σ' ἄκρη ὠκεανοῦ...
Ποιᾶ Νεράϊδα κλείνει;
Τρικυμία; Γαλήνη;
— «Ἐύπνα τὴν καρδιά σου, κοίμισε τὸ νοῦ!» —
Σὰ λουλούδι ἀνοίγει,
τὸ δικό μου σμίγει...
Οὐρανοῦ κορφοῦλες, βάρη ὠκεανοῦ!

Μὲς στὸ πέρασμα τῆς δίνης,
πὺρ μαδάει λουλούδια, πὺρ μαδάει φτερά,
δακρυσμένος ἄγγελος ὁδύνης
χάρισε τὴν πιὸ ἄδολη χαρά.
Καὶ ποτὲ δὲν ἦτανε — τί θάμα —
πιὸ σπαραχτικὸ τὸ δράμα!
Καὶ ποτὲ δὲν ἦτανε, καλὴ,
πιὸ χαρούμενο ἄλλο μας φιλί!
Ἄχ, καὶ τὸ παιχνίδι, τὸ παιχνίδι
δὲν εἶχε ἄλλοτε ποτὲ τόσο στολίδι!

III

Τί μὲ τὰ ματάκια κουρασμένα
σιωπηλὴ στὰ μάτια μὲ κοιτᾶς;
Τὸ ρωτᾶς;
Μᾶς ἐνίκησαν κ' ἐμᾶς τὰ περασμένα!
Μάταιοι κόποι...
Τὴ μεταξωτὴ κλωστή, πὺρ δὲν ἐκόπη,
μὲ χεράκι ἄβροδ πὺρ τρέμει
τύλιξέ τὴν πάλι στὴν ἀνέμη...
Κι ἄσε νὰ τὴ φέρῃ γύρα
τῆς ἀγάπης μας ἡ Μοῖρα!

ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Ἔχω στὸ ἄλώνι τὴ σοδειὰ
κι ἀπόψε χάλασε ἡ βραδιά,
πολλὰ τὰ νέφη...

Ἄν φέρη ἡ Νύχτα μιὰ βροχὴ
— λαχτάρεις πῶχουμε οἱ φτωχοὶ —
μας καταστρέφει!

«Βοριά μου, ἐσὺ νὰ μὲ γνοιαστῆς :
ὁ πρῶτος μου εἶσαι λιχνιστῆς.
Μ' ἂν λάχη ἀφήσης
ἀπόψε τὸ Νοτιὰ κοντὴ
νὰ φέρη τὴ νεροποντὴ,
τί θὰ λιχνίσης;»

Μὲ πόνεσε ὁ Βοριάς, φυσᾶ,
τὰ σύννεφα μὲ τὴ μασιὰ
περιμαζώνει.
Πλαγιάστε τώρα ἡ φαμελιά,
ταχιά νὰ πιάσουμε δουλειὰ
θαμπὰ στ' ἄλώνι!

ΕΝΑΣ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Ένας πελαργός
είχε μείνει άργός,

και στο μπουχαρι
βγήκε να χαρή,

πάνω άπ' τη φωλιά,
τή χρυσή άντηλιά.

Σά μικρός θεός,
στό 'να πόδι όρθός,

ώρες θά σκεφτή
ποιός τó ξέρει τί!

ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΗΣ

Τὸ χωράφι πῶς μοῦ ἀρέσει
πού'ναι στοῦ βουνοῦ τῆ μέση
κ' ἔχει γύρω-γύρω φράχτη
σπάρτο, σμέρτο καὶ σφαλάχτι,
κ' ἔχει ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνὸ
ἄφραχτο τὸν οὐρανό!

Καταμόναχος πηγαίνω
καὶ τὴν κατοχὴ λαβαίνω,
κατοχὴ δικοῦ μου πλούτου
ποῦ δὲν εἶν' τοῦ κόσμου τούτου:
Δεκατῶ κάθε βραδιὰ
τῆς Γαλήνης τῆ σοδειά!

Η ΣΠΙΘΑ

Όρφανό μου παραγώνι
και σβησμένη μου φωτιά,
ξέφυγε μιὰ σπίθα μόνη
πέταξε μὲς στὴ νυχτιά,

μὲς στὰ σκότη, μὲς στὰ νέφη,
μὲς στοὺς κύκλους τῆς σιγῆς...
Φεύγει, χάνεται, ἐπιστρέφει
ἀπ' τὸν Οὐρανὸ στὴ Γῆς,

πάλι ὑψώνεται στὰ αἰθέρια
καὶ ξεφαίνεται, κορφῆ,
φιλενάδα μὲ τ' ἀστέρια
καὶ τοῦ Φεγγαριοῦ ἀδερφή!

Φλογισμένη, άνεμοστήθα
κι άδαπάνητη μαζί
ή μικρή φευγάτη σπίθα...
— Πέθανε; — Ποιός τό'πε; Ζή!

Ζή και χάρεται κι όργώνει
την άθάνατη άνθρακιά,
όρφανό μου παραγώνι
και σβησμένη μου φωτιά...

ΑΙΜΑ ΑΘΩΟΝ

«Αίμα άθώον»! Πιό εύγενική δέ βρίσκειται άλλη ουσία
άπ' τή ζωή ως τό θάνατο κι ως την άθανασία...
Νά ό σπαραγμός τών σπαραγμών κι ό γόος, νά, τών γόων:
«Ήμαρτον (άγχος) παραδούς (άγχόνη) αίμα άθώον!

Ο ΦΕΓΓΙΤΗΣ

Ἄπ' ὄλο τὸ καμένο σπίτι
δὲν κλαίω τὴν ἔχα κανενοῦ,
μόν' τῆς σκεπῆς του τὸ φεγγίτη
ποὺ ἦταν σὰ μάτι τ' οὐρανοῦ...

Καταμεσίς του ἔχυνε ἀπλάδι
τοῦ ἡλιοῦ, τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς,
καὶ κάποιες νύχτες μὲ σκοτάδι
τοῦ ζόφου ἐφάνταζε ἀδερφός.

Μὰ ὅταν στὰ τζάμια του ἀντηχοῦσε
τὸ χτυποκάρδι τῆς βροχῆς,
Θεοῦ φοβέρα μᾶς καλοῦσε
στὴ συντριβὴ τῆς προσευχῆς!...

Ἄπ' ὄλο τὸ καμένο σπίτι,
μὲ τὴν καρδιά καὶ μὲ τὸ νοῦ
κλαίω τῆς σκεπῆς του τὸ φεγγίτη
ποὺ ἦταν σὰ μάτι τ' οὐρανοῦ.

ΤΟ ΘΕΜΑ

Κλονισμένο μου θεμέλιο,
τὸ πιὸ ἀπόκρυφο Εὐαγγέλιο
Κυριακὴ πρωὶ
μὲ βαθιὰ σιωπὴ θὰ ψάλω,
τὴ λαχτάρα μου νὰ βγάλω
μυστικὴ ἐκροή...

Φιλιωμένος μὲ τὸν πόνο
τὸ ποτήρι ξεκουπώνω
τῆς Μεταλαβιάς,
κι ἄχ, δὲν ἄλλαξε τὸ θέμα:
Τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀθῶον αἶμα
μιᾶς καλῆς καρδιάς!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Πῆγα χτῆς στὴν ἐκκλησιὰ
κ' ἔφερα κεροδεσιά,
μ' ἀνασήκωσεν ἡ Νόνα
νὰ φιλήσω τὴν εἰκόνα.

Φίλησα τὴν Παναγιὰ
στὴ χρυσή της τὴν ποδιά,
καὶ μοῦ γλύκανε τὰ χεῖλια
σάμπως νὰ ἴφαγα σταφύλια!

Ὅπως πῆγα ν' ἀσπαστῶ,
εἶδα τὸ μικρὸ Χριστό,
καὶ μοῦ φάνηκε πὸς κάτι
μοῦ ἴγενεφε μὲ τό 'να μάτι.

Τὸν ρωτῶ :— «Τί ἀγαπᾶς;»
Μοῦ πε:— «Φεύγοντα ὁ Παπᾶς,
θά ῥθω στὸ περβόλι ἀπέξω
μ' ὄλα τὰ παιδιὰ νὰ παῖξω!»

II

Ν' ἀκούγω θέλω οἱ φυλλωσιές, σὰ μήνυμα πὸν ἐπείγει,
στὰ νέφη νὰ τηλεγραφοῦν τὰ νευρικά τους ρίγη·
κι ὁ τραγικός τους ψίθυρος, ἀγγίζοντας τὰ νέφη,
ὡσὰν ἤχῳ τῆς μουσικῆς σιωπῆς μου νὰ ἐπιστρέφῃ...

Νὰ βλέπω θέλω ἀτάραχος ν' ἀργοπεθαίνῃ ἡ Μέρα,
χωρὶς δειλία νὰ δέχομαι τῆς Νύχτας τὴ φοβέρα,
νὰ κρούω μὲ γλυκαπαντοχὴ τὴν πόρτα πού, ἂν ἀνοίξῃ,
πικρὸ τὸ Αἰώνιο Τίποτε θὰ βγῆ νὰ μὲ ρουφήξῃ!

III

Τὸ Αἰώνιο Τίποτε; Μὰ ἐγώ, στὶς μέρες πὸν θὰ ὀρθοῦνε,
θὰ ἔμαι ὄλα αὐτὰ πὸν πέθαναν, θὰ ἔμαι ὄλα αὐτὰ πὸν ζοῦνε!
Ἄδύνατο νὰ φανταστῶ τοῦ Ἀπριλομάη τὸν κῆπο
ὀλάνθιστον σὰν ἄλλοτε καὶ μόνο ἐγὼ νὰ λείπω!...

Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἔμαι ἀνθόφυλλο, φτερὸ πουλιοῦ ἢ σκουλήκι,
μὰ κάποιον αἰώνιον κύτταρο ζωῆς θαρρῶ μου ἀνήκει,
κι ὅσο θὰ ζῆ τὸ ζούμπερο, τὸ κρύο νερὸ ἢ τὸ κρῖνο
μὲ τὴν ἀνυπαρξία μου θὰ ὑπάρχω μὲς σ' ἐκεῖνο!

ΠΑΙΔΙΑ

Μὲ ἀγάπαγαν στὸν τόπο μου σὰν ἤμουνα μικρός :
Γοργός, ξυπνός, χαρούμενος στοὺς δρόμους του περνοῦσα
καὶ τὴ ζωὴ συνέπαιρνε τοῦ γέλιου μου ὁ ἀφρός...
Νὰ ξαναγίνω ἀμέριμνο παιδόπουλο ἄς μποροῦσα !

Κι ἄχ ! κὰν ἄς ἔχω τὴ χαρὰ νὰ βλέπω ἄλλα παιδιά
στοὺς ἴδιους δρόμους νὰ περνοῦν χαρούμενα ὀλοένα,
κ' ἐγώ, μὲ τὴν ἀγέραστη στὰ στήθη μου καρδιά,
νὰ τ' ἀγαπῶ ὡς ἀγάπαγαν οἱ χωριανοί μου ἐμένα !

ΠΑΛΙΟΙ ΜΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Παλιοί μου δασκάλοι Σιπαρούνη και Γούρα,
ποδιά θά φορέσω νά ῥθῶ στὸ Σχολεῖο·
καθῆστε στὴν ἔδρα, χτυπήστε τὴ λούρα,
τὸν ἔλεγχο ἀνοιξτε κ' ἐγὼ τὸ βιβλίο...

Διαβάστε ν' ἀκούσω ξανὰ τ' ὄνομά μου,
«παρῶν» νά φωνάξω μὲ πρόθυμη φόρα...
Τὸ μάθημα ξέρω μὰ τρέμει ἡ καρδιά μου,
θαρρῶ θά τὰ χάσω σὰν τότε και τώρα!

Σὰν τότε!... Θυμᾶμαι πὼς τά εἶχα, ναί, χάσει,
κι ἀδύνατο ἐστάθη τὸ σιόμα ν' ἀνοιξω.
(Τὸ «Τῆξις και Πῆξις» ἄς τό ῥχα διαβάσει,
δὲν μπόρεσα λέξη νά τήξω νά πῆξω...)

* Ἀχ, ναί, θά τὰ χάσω και τώρα — τί ζᾶλη! —
γιατὶ ἔχω διαβάσει περσότερο ἀπ' ὄ,τι
ἀξίζει κανένας νά σπᾶ τὸ κεφάλι,
ἔεχνώντας πὼς φεύγει διαβάζοντα ἡ νιότη!...

Παλιοί μου δασκάλοι, τὰ λόγια σας ἔργα...
Τὸ χέρι προτείνω ψημένο ἀπ' τὴν πείρα :
ξυλίστε το — πρέπει! — μὲ ἀλύπητη βέργα,
τὰ γράμματα, ὄχι, καλὰ δὲν τὰ πῆρα!

Καὶ πᾶν τόσοι κόποι, ξυλιὲς τόσες πᾶνε
χαμένοι, χαμένες στὸ ἀχόρταστο ρέμα
ποῦ φεύγει τρεχάτο — Μαζί του κυλᾶνε
τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας, τῆς πλάνης τὸ ψέμα...

Παλιοί μου δασκάλοι, λαθέψατε μήπως,
ἢ τάχα τὸ λάθος δικό μου ἦταν μόνο ;
Σωπάσαν τ' ἀηδόνια, μαράθηκε ὁ κῆπος,
τὴν ἄχρηστη γνώση χρησιὰ καταχώνω...

Καθῆστε στὴν ἔδρα κ' ἐγὼ στὸ θρανίο,
τὸ μάθημα οἱ τρεῖς μας ν' ἀρχίσουμε πάλι.
Παιδὶ θὰ ξανάειμαι, μὰ ἐγὼ καὶ τοὺς δύο
σοφὰ θὰ διδάξω, παλιοί μου δασκάλοι...

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

Πιστεύω πώς γεννήθηκα μαζί με τη χαρά,
τὴ λύπη ν' ἀνθοπολεμῶ σ' ὅποια ψυχὴ τὸ ἀξίζει·
τὸν κάματο μου λίκνισα στοῦ ὄνειρου τὰ φτερά,
μὲ τῆς ἀγάπης σ' ἔθρεψα, ζωὴ, τὸ ραγοβύζι.

Τὸ λίγο κρίνο ποὺ ἀνθισα καὶ γνήσιο ἦταν κι ἀγνό,
γλυκόχυμη τῆς πείρας μου ὠρίμασε ἢ ὀπώρα.
Μὲ ἀλάλητη συγκίνηση γρικῶ τὸ Δειλινὸ
σὰν φίλος καλοπρόσδεχτος νὰ φτάνη ὦρα τὴν ὦρα!

Ναί, κι ἀπὸ τώρα ἔχω ἔτοιμη μὲς στὴ γενναία καρδιά
τὴ χάρη πού, ὡς ἐπιθυμιὰ στερνὴ, θὰ ζητιανέψω :
Μ' ἓνα φτωχὸ μου χωριανὸ στοῦ τάφου τὴ ροδιά,
ποὺ λίγες γνώρισε χαρές, μ' αὐτὸν νὰ γειτονέψω...

Μὲς στὴν αἰώνια μας σιγὴ θὰ τὸν παρηγορῶ,
νὰ εὐχαριστιέται πῶζησε στὸν κόσμο θὰ τὸν πείθω,
κι ἀνάμεσα στὴν ὄψιμη χαρὰ του θὰ θωρῶ
νὰ 'ν' ὄμορφος κι ὁ θάνατος σὰν τῆς ζωῆς τὸ μῦθο.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἕνας χρόνος κι ἄλλος χρόνος,
ἴδιος πόνος κ' ἴδιος πόνος!

Ἔλα κ' ἐσύ, Πρωτοχροινιά,
πάρ' τοῦ Δεκέμβρη τῆ χιονιά
καὶ δῶσ' την τοῦ Γενάρη,
κ' ἐκεῖνος τοῦ Φλεβάρη,
γιατὶ ἄλλο τίποτε κ' ἐσὺ
— ἔχουμε πείρα περισσὴ —
τίποτε δὲ θ' ἀλλάξης,
ὅσο κι ἂν μᾶς τὸ τάξης!

Περνοῦν οἱ χρόνοι κ' οἱ καιροί,
τῆς ζήσης λιώνει τὸ κερί,
ἄλλο κεράκι ἀνάβει —
κανεῖς δὲ θὰ προλάβῃ
στὴ φέξη του τὴ λιγιστὴ
βαθύτερα νὰ φωτιστῇ...
Πάμφωτος ὁ οὐρανός μας,
μὰ τί σκοτάδι ἐντός μας!

Σήμερα κι αὔριο καὶ χτές,
πρωτοχρογιὲς ἀπανωτές,
ἀπέξω ἂν παραλλάζουν
μέσα τους ὅλες μοιάζουν.
Κανεῖς δὲν ξέρεῖ ποῦ ἀρχινᾷ
ὁ χρόνος ὁ δικός του — νά,
πῶς τὸ κερί μας λιώνει! —
κανεῖς καὶ ποῦ τελειώνει...

* Ἄλλος χρόνος κι ἄλλος χρόνος,
ἴδιος πόνος κ' ἴδιος πόνος!

ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ

Κοτσαρίδα καὶ Τραγούδα,
θὰ φρεσκάρη τὸ σορόκο:
Σφοντυλάκο, δέσε μούδα!
Δημοτσάτο, μάϊνα φλόκο!

Τὸ σοραπινό, Πατάκα!
Τσαγκαράκη, τσιτσαρόλια!
Σφίξ' τὴ γέκια, Νικολάκα!
Μάσε σκότα, Γρίβα, Τόλια!

Φούσκωσε κακιὰ φουρτούνα
καὶ φοβᾶμαι μὴ συμπάρη
τοῦ παλιοῦ καιροῦ τὴ σκούνα
πῶχουμε ἄστοχα μπαρκάρει!

Πάρτε μέντα, Καπετάνοι!
Θὰ χαροπαλέψουμε ὄλοι
γιὰ νὰ φτάσουμε λιμάνι,
γιὰ νὰ βροῦμε ἀραξοβόλι...

Ἐπὸ κάβο σὲ κανάλι
ξανατάζουμε τὸ τάμα,
μὰ νὰ βγοῦμε στ' ἀκρογιαλί
θά 'ναι τοῦ Ἁϊ-Νικόλα θάμα!

Μᾶς χτυπάει τὸ κῦμα φάτσα
κι ὄλο πίσω μᾶς ἀμπώνει!
Μείναμε χωρὶς προμάτσα,
δὲ δουλεύει τὸ τιμόνι!

Μᾶς σαρώνουν πρύμα - πλώρα
τὰ στοιχειὰ ξεφρενιασμένα!
Θὰ μᾶς σπάσουν, ἦρθε ἡ ὥρα,
τὸ κατάρτι, τὴν ἀντένα...

Ἦρτσα-πότζα μῆνες, χρόνια
νοσταλγοὶ κλωθογυρνοῦμε
στὰ Καστέλια, στὰ Τριζόνια
δίχως Ἐπαχτο νὰ ἰδοῦμε!

Πολεμάμε — κ' εἶναι τρέλα —
μὲ τὸ χτεσινὸ μας φλόκο,
δίχως σημερινὴ προπέλα
τὸν αὐριανὸ σορόκο!

Μὰ ποτέ, ποτέ, ἀναιώνια,
δὲν τὴν ξαναβλέπουμε, ὄχι,
στὰ παλιὰ ὅπως ἦταν χρόνια
τὴ μικρὴ ζεστή μας κόχη...

ΘΑΜΑΤΑ

Τὰ καινούργια θάματα
εἶναι — δὲν σᾶς πείθω —
τὰ πανάρχαια πράματα
σὲ καινούργιο μῦθο.

ΟΜΒΡΙΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Κάτω απ' την ακατάπαυστη βροχή
μύχιο, αὐθόρμητο Στοιχειὸ μὲ ὦθει νὰ τρέξω
σὰ νὰ ἔχω ἕναν ὑετὸ καὶ στήν ψυχὴ
ποὺ νὰ ὀφείλω καὶ μ' αὐτὸν τὴ Γῆ νὰ βρέξω...

Πρόγονοί μου ἀπλαστούργητοι, ρευστοί,
πρὶν ἀπ' τῆς ἀπολίθωσης τὸ Ἄρχεῖο,
ὀμίχλη τὸ κορμὶ σας χοχλαστὴ
κ' ἡ ψυχὴ σας ἀσυνείδητο στοιχεῖο.

Ἄμωμη ἀκόμα σύλληψη, μονή,
τὸ μυστήριον τῆς ἀνάερης ὑπαρξῆς σας·
νώθροὶ τὸ ἐγκυμονοῦσαν οὐρανοί.
Γεννηθήκατε, κι ὁ Θάνατος μαζὶ σας!

Ἦταν ἡ πλάση ἀθάνατη ὅσο ὑγρὴ
καὶ ποτέ της τοὺς αἰῶνες δὲν ἐμέτρα.
Πρωτόπηξε ἀπ' τῆς ὕλης τὴν ἀφορὴ
μὴν ἐντάφια τοῦ θανάτου ἢ φορὴν πέτρα.

Ἡ ρίζα, τὸ βλαστάρι κ' ἢ κορφή,
τὸ λουλούδι κι ὁ καρπὸς κι ὁ αἰώνιος σπόρος
μέσ' ἀπ' τὸν ἄδειο τάφο μὲ σοφή
ξεπετάχτηκαν ὁρμή. Πλούτηνε ὁ χῶρος!

Στὸ χάος ἀχνοσαλεύουν οἱ ρυθμοί,
κ' εἶναι ὁ χρόνος ποὺ θὰ ῥθῆ νὰ τοὺς διαλέξη:
οἱ δρασκελιές του γίνονται ἀριθμοί,
ἀργοπλάθει ὁ καλπασμός του καὶ τὴ λέξη.

Ἄγερικὸ πλανιέμαι στὴ βροχή
καὶ τὶς πρῶτες ὥρες ζῶ τοῦ πρώτου κόσμου,
τὸν χρόνο φυλακίζω στὴν ψυχή,
κ' εἶναι ὁ χῶρος, εἶναι ὀλάκερος δικός μου!

Ὁ νόμος εἶμαι ὁ ὑγρός, κρυφὸ κρουνὶ
καὶ τοῦ αἱμάτου καὶ τοῦ δάκρυου καὶ τοῦ ιδρώτα:
τὸ σπέρμα τῆς ζωῆς, τοῦ ἔργου ἢ ποινῆ
καὶ τοῦ πόνου ὁ ἔξαγνισμὸς κλειστὴ τριότα!

Κάτω ἀπ' τὴν πνιγερὴ νεροποντὴ
τερματίζω τὸν ἀτέρμονά μου ἀγώνα,
καὶ μὲς στὴν ὑπαρξή μου τὴ μουντὴ
κυνηγῶ τοῦ ὀμβρίου ἐμβρύου μου τὴ σταγόνα...

Εἶμαι τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, πρώτη ἀρχὴ
τῆς ζωῆς καὶ τέλος ὕστατο. Χροιάζω
σὰν ἄχρονος θεὸς μὲς στὴ βροχὴ
καὶ ποτέ της νὰ μὴν πάψη τὴν προστάζω!

ΤΟ ΚΑΛΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Κουρασμένο τὸ Φεγγάρι
ξεπροβάλλει ἀπ' τὸ βουνό,
τὸν ἀνήφορο νὰ πάρη
καὶ νὰ βγῆ στὸν Οὐρανό.

Θερισμένο εἶδε χωράφι,
κοντοστάθηκε στὴ Γῆ
καὶ τὸ πότισε χρυσάφι
ἀπὸ ἀστείρευτη πηγῆ.

ΑΦΡΑΣΤΟΝ ΘΑΥΜΑ

Πόσες φορές,
φράσεις ιερές
πὸν Τὸν ὑμνεῖτε,
ρωγμὴ κρυφὴ
στὴν ὄροφὴ
τοῦ κόσμου ἀνοῖτε!

Τὴ βλέπω, ναί,
Ἄγγελε ἀγνέ,
τὴ θεία εἰδὴ σου
στὴν ἀχανῆ
ἀνθοσκηνὴ
τοῦ Παραδείσου...

Νὰ σὲ χαρῶ,
θανατερὸ
τῆς σάρκας τραῦμα,
πὸν τὴν ψυχὴ
βοηθᾶς νὰ ἤχῃ
«Ἄφραστον θαῦμα...»

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ταπεινό μου θυμιατήρι
καὶ λιβάρι ἀγνό,
τὸ παλιό εἶναι Μοναστήρι
τόσο ἀλαργινὸ

πού, ἂν μονάχα μὲ τῆς σκέψης
τ' ἄσαρκα φτερά
βουλευτῆς νὰ ταξιδέψης,
πᾶς καμιὰ φορὰ...

Κ' εἶσαι πάντα μοναχός σου
τόσο ποῦ μπορεῖς
συντροφιὰ μὲ τὸ Θεό σου
νὰ νυχτοπορῆς·

νὰ τοῦ ὁμολογῆς τὸ λάθος
μὲ ὄψη θαρρετή,
νὰ τοῦ δείχνεις ὡς τὸ βάθος
τῆ σεμνῆ ἀρετῆ·

νὰ ζητᾷς τὴν τιμωρία
δωρεὰ δωρεᾶς,
μὲ τῆς τύψης τὰ θηρία
νὰ καλοπερᾶς.

Ἰσχυρὸς ἀπ' τὸν Νυμφώνα
τοῦ Κυρίου θὰ βγῆς
γιὰ τὸν ἄνισον ἀγώνα
οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Πῶς μοῦ σώνονται οἱ δυνάμεις
στὴ φθαρτὴ καρδιά...
Ξαναπέταξε ἂν προκάμης :
Ἔφτασε ἡ βραδιά!

Ταπεινό μου θυμιατήρι
καὶ λιβάρι ἀγνό,
στὸ πανάρχαιο Μοναστήρι
ψέλνω ἔσπερινό...

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ὡ Θεέ μου, ἀνίλεων μὴ σ' ἀφήση
τοῦ παραπόνου μου ἢ πνοή :
Ὅμορφη πῶφκιασες τῆ φύση!
Ἄσχημη πῶγινε ἡ ζωή!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΑΣΤΕΡΙ

Είναι, ποιός τὸ ξέρει,
μὲς στὸν οὐρανὸ
κ' ἓνα μαῦρο ἀστέρι
πάντα σκοτεινό.

Δὲν τὸ βρίσκουν μάτια
καὶ ὑπολογισμοί,
πάει σὲ μονοπάτια
μ' ἄγνωστη γραμμή.

Ταξιδεύει αιώνια
μὲς στὸ χάος τυφλά,
μὰ τὴν παναρμόνια
τάξη δὲ χαλᾶ.

Γνωστικὰ νὰ μάθῃ
δὲν μπορεῖ σοφὸς
στὰ κρυφὰ του βάθῃ
ποῖο λουφάζει φῶς·

φῶς ποὺ δὲν πυρώνει,
δὲν παραπλανᾷ,
ὅμως φανερώνει
τὸ Θεὸ ξανά!

Σκοτεινὸ μου ἀστέρι,
μυστικὴ πηγὴ,
μιὰ σου ἀχτίδα ἄς φέρῃ
μαῦρο φῶς στὴ Γῆ,

μήπως κι ἀνυψώση
—ποῦς τὸ ἐλπίζει πιά—
πάνω ἀπὸ τὴ γνώση
τὴν καλὴ καρδιά...

Εἶναι, ποιὸς τὸ ξέρει,
πάντα σκοτεινὸ
ἓνα μαῦρο ἀστέρι
μὲς στὸν οὐρανό...

ΠΟΤΕ;

Ἄχ, καλὴ μου ἐσὺ καρδιὰ
ποὺ πονεῖς γιὰ πάθη ξένα!
Πότε θά'χης λίγη ἀδειὰ
νὰ πονέσης καὶ γιὰ μένα;

ΑΦΑΝΤΟ ΜΟΥ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Μες στὴ θύελλα ποὺ ἐδώνει
Οὐρανὸ καὶ Γῆ
λὲν πὼς κάποιο χελιδόνι
τάχα ἔχει πνιγῆ.

Καὶ τὸ ἀναζητοῦνε τ' ἄλλα,
μ' ἔντρομες λαλιές,
στῆς παλιᾶς σκεπῆς τῆ στάλα
πῶχουνε φωλιές.

Τὸ μικρὸ, λιγνὸ του σῶμα,
τὰ νεκρὰ φτερὰ
δὲν κατάπεσαν στὸ χῶμα
τῆς φθορᾶς βορᾶ...

Μὴν τὸ ἀνάρπαξε — γιατί ὄχι; —
δυνατός, τρανός,
μὲ τῆς θύελλας τὴν ἀπόχη
φλόγα ὁ Οὐρανός;

Μὴν καὶ τό 'στειλε νὰ φέρη
Ἄνοιξης πνοή
σὲ χειμερινὸ ἕνα ἀστέρι
ποῦ τὴν ἀγνοεῖ;...

Δὲν μπορεῖς τὰ μυστικά του
νὰ βρης τ' Οὐρανοῦ
ὅσο ἂν ψάξης ἐδῶ κάτω
μὲ τὸ φῶς τοῦ νοῦ!

Τὸ πουλὶ τῆς φαντασίας,
μόνο αὐτὸ μπορεῖ
καὶ τῆς ἄσκοπης θυσίας
τοὺς σκοποὺς νὰ βρῆ

καὶ νὰ τοὺς σκορπίσῃ σπόρους
ἀνθοκαρπεροὺς
σὲ ἀπεράντους ἄῦλους χώρους,
σὲ ἄχρονους καιροὺς!...

Μες στὴ θύελλα, ποὺ ἐδώνει
Οὐρανὸ καὶ Γῆ,
ἄφαντό μου χελιδόνι,
φύγαμε μαζί.

Ποῦ; Πρὸς τὴν εὐθανασία,
πρὸς τὸν ὑψωμό...
Μυστικὴ μου ἐσὺ θυσία
σ' ἄγνωστο βωμό!

ΤΩ ΚΑΙΡΩ, ΕΚΕΙΝΩ,

Ὅ,τι ἂν εἶμαι κι ὅ,τι ἂν γίνω
θέλω πάντοτε νὰ μείνω
ὅπως τῷ καιρῷ ἐκείνῳ...

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΟ

Φορῶ τὶς σιδερένιες μπότες,
ἐκείνες ποὺ φοροῦσαν τότες
οἱ Δράκοι τοῦ παραμυθιοῦ·
ἀδρασκελίζω τοὺς αἰῶνες
καὶ φτάνω, νά, στοὺς παγετῶνες
τοῦ Δεινοσαύρου Μαμουθιοῦ.

Βροχές, χιονιάδες, θύελλες, κρύο,
κι ὁ ἄνθρωπος δειλὸ θηρίο
ἀπαγκιασμένο στὶς σπηλιές·
δὲν ἔχει μέσα του ἡσυχία,
τῆς Φύσης τρέμει τὰ στοιχεῖα
καὶ βλέπει ὀλοῦθνε ἀπειλές.

Καινούργια κάθε μέρα μάχη
πῶς νὰ γιομίση τὸ στομάχι
μὲ χορταράκια καὶ καρπούς·
χωρὶς χαμόγελο στὰ χεῖλη,
νταραβερίζεται τὸ θῆλυ
μόνο γιὰ φυσικούς σκοπούς.

Στὸν καθημερινό του δρόμο
τὴν πείνα βρίσκει καὶ τὸν τρόμο
πιστοὺς συντρόφους τῆς σαρκός·
δὲν ξέρει τί εἶναι πίστη, ἐλπίδα,
ἀγάπη, ἀλληλεγγύη, φροντίδα,
τί εἶναι καλός, τί εἶναι κακός...

Μὲ βλέπει ξάφνου : τὸν τρομάζω·
μὰ νιώθει κάπως νὰ τοῦ μοιάζω
κι ὄξω ἀπ' τὸ σπῆλαιο σταματᾶ.
Τοῦ γενεύω πῶς τὸν ἔχω φίλο,
πετῶ ἀπ' τὸ χέρι μου τὸ ξύλο,
καὶ τὸ δικό του αὐτὸς πετᾶ.

Πρώτη φορά τὸ χιόνι λιώνει,
μὲ ξένο πλάσμα τὸν φιλιώνει
βαθιὰ στὶς ρίζες τῆς ψυχῆς·
κάτι τοῦ λέει μὲς στὴν καρδιά του
ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸ ἐδῶ κάτου
μπορεῖ νὰ ζήσει πιδ εὐτυχής...

Χαμογελῶ, σκιριτῶ, πληθαίνω,
μὲ καλοσύνη τοῦ μαθαίνω
κ' ἐκεῖνος νᾶ χαμογελᾷ·
τοῦ δίνω καρδιακὰ τὸ χέρι,
τὸ αἰσθάνεται ζεστὸ καὶ χαίρει,
χαίρει γιὰ πρώτη του βολά.

Τοῦ μεταγγίζω τὴν Ἀγάπη!
Βαθιὰ στὸ σπλάχνο του ἀνατρέπη
ὁ φόβος, πέσαν οἱ φραγμοί.
Μὰ ἔχω τὴν αἴσθηση πὼς ἴσως
μαζὶ γεννήθηκε τὸ μῖσος
τὴν ἴδια ἐκείνη τὴ στιγμή...

Πετῶ τὶς σιδερένιες μπότες,
κι ἀπ' τὶς λαχτάρεις μας τὶς προῶτες
ξαναγυρίζω στὶς στερνές·
ἀδρασκελίζω τοὺς αἰῶνες,
στοὺς τωρινοὺς ξεπέφτω ἀγῶνες,
στὶς ἀγωνίες τὶς σημερινές.

Κι ὄχι! Μὲ τῶν καιρῶν τὸ διάβα
(ἀθέρας καὶ νερὸ καὶ λάβα —
χαρὰ καὶ πόνος καὶ ποινὴ)
δὲ βρῖσκω νά 'χη ἐντός μου ἀλλάξει
τῆς μυστικῆς ζωῆς ἢ τάξι
στὸ χῶρο της τὸν ἀχανῆ...

ΔΥΝΑΤΟΣ

Ἄν εἶμαι δυνατός, ὅμως δὲν ἔχω
τοῦ ἀτσαλιοῦ τὸν ἀλύγιστο κορμό·
τῆ δύναμη ἔχω τοῦ νεροῦ καὶ τρέχω,
τοῦ ἀνέμου ἔχω τῆ δύναμη καὶ ὄρμῳ.

ΗΛΙΟΧΑΡΟΣ

Βγήκα μὲ τὸν ἥλιο ἀντάμη
στὸ βουνὸ καὶ στὸ ποτάμι,
καὶ δὲν ἦτανε Στοιχειὸ
πιὸ ἰσχυρὸ ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο!

Φοβισμένο τὸ ζαρκάδι,
ἦρθε νὰ ζητήση χάδι·
ἀπ' τὸν τρόμο της ἦ ὀχιὰ
κομποθιάστη σὰν τριχιά.

Μᾶς ὁσμίζονταν οἱ λύκοι
καὶ τρυπώνανε στὰ ρεῖκη·
μᾶς ἐβλέπαν οἱ ἀετοί,
τρέμαν σὰν ἀπὸ χαρτί.

Μὰ καὶ τ' ἄψηγα, κ' οἱ βράχοι
νιῶθαν σύγκρουο στὴ ράχη·
ἀνατριχιάζαν χοντρὰ
τὰ χιλιόχρονα δεντρὰ.

Τὸ νερὸ μὲς στὸ ποτάμι
εἶχε δέκα κλώθους κάμει,
κ' ἓνα σύννεφο τρανὸ
σκόρπισε στὸν οὐρανό.

Μᾶς ἀντίκριζαν οἱ Δράκοι,
χλώμιαζαν σὰν τὸ κεράκι,
κ' οἱ Νεράϊδες τοῦ δρυμοῦ
ἔπεφταν τοῦ πεθαμοῦ.

Βγῆκα μὲ τὸν Ἥλιο ἀντάμη
στὸ βουνὸ καὶ στὸ ποτάμι.
Πῆς, ὀνόμασε ἂν τολμᾶς,
ἄλλον πιὸ τρανὸ ἀπὸ μᾶς!

Ἄκρη σ' ἄκρη, πέρα ὡς πέρα,
σὲ μιὰ δοξασμένη μέρα
ὑποτάξαμε τραχιά
ζῶα, πράματα, στοιχειά!

Μόνο ἓνα σκουλήκι χάμου,
θὲς ἀπὸ τῆ σιχασιά μου,
θὲς ἀπὸ σοφία πολλή,
τ' ἄφησα νὰ μὲ ἀπειλῆ...

ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ

Γῆ μου κ' ἥλιε μου κι ἀστέρια,
σύμπαν ὄλο ἀστραφτερό,
καὶ ζωὴ τοῦ κόσμου ἀκέρια,
ὄ,τι ἐδόθη νὰ χαρῶ,

ὄ,τι βλέπω, ἀκούω, νιώθω.
κάθε πού ἔχω φανταστῆ
— πές το ἰδέα, πές το πόθο —
μιὰ στιγμὴ θ' ἀφανιστῆ.

Κ' αἰωνίως κι ἀενάως,
σ' ἓνα ξάφνισμα γοργό,
δὲν θὰ ὑπάρχη μήτε χάος
μήτε, πυκνωτῆς του, ἐγώ!

« Ἀενάως » ; Ὡστε θὰ μείνη
χρόνος ἀχρονος, στατός ;
Ἄχ, βραχύ μου ἡμερομήνι,
δὲ θὰ μείνη μήτε αὐτός...

σὰν τί ὄφελος μποροῦσα νά 'χα,
καὶ ψυχικὸ καὶ πραχτικὸ,
ἂν τοῦ θανάτου ἤξερα τάχα
τὸ ἐνταφιασμένο μυστικὸ;

Ὅμως μὰ μέρα μοῦ 'πε ὁ Χάρος
μὲ τὴ φωνή του τὴ βουβή:
— Ὡς λέτε οἱ ἀνθρώποι, τό 'χω βάρος
γνώμη γιὰ μὲ νά 'χης στραβή.

Θαρρεῖς πὼς βασιλεύω κι ἄρχω
στὸ αἰώνιο σκότος τῶν βυθῶν·
καλέ μου φίλε, δὲν ὑπάρχω
στὸ μέλλον καὶ στὸ παρελθόν.

Μηχανικὸ εἶμαι ἓνα ψαλίδι
ποὺ λειτουργεῖ, γιὰ μιὰ στιγμή,
στὰ δυὸ νὰ κόψῃ τὸ ταξίδι
τῆς ὑπαρξῆς σου — κι ἄλλο μὴ.

Ὡς δὲν μὲ βλέπεις πρὶν πεθάνῃς,
κι ἄς μὲ φοβᾶσαι στὴν καρδιά,
εὐθύς ὡς πέθανες μὲ χάνεις
κι οὔτε ποὺ μὲ φοβᾶσαι πιά.

Στὴν ἀναρχὴ ζωὴ τῆς φύσης
καὶ τὴν ἀτέλειωτὴ μαζὶ
ποτὲ δὲν θὰ μὲ συναντήσης.
Χωρὶς ἐμένα ὁ κόσμος ζῆ

πρὶν γεννηθῆ κι ἀφοῦ πεθάνῃ.
Εἶμαι ἓνα πέρασμα γοργό,
μιὰν ἀστραπὴ μ' ἓνα δρεπάνι...
Δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο ἐγώ.

Οὔτε τὸ Πᾶν, ποὺ λὲν καμπόσοι
μὴ ξέροντας ποτὲ τί λέν·
μὰ καὶ γιὰ κείνους πῶχουν γνώση
δὲν εἶμαι, ὡς θέλουν, τὸ Μηδέν!

Εἶπε, κ' ἐσώπασεν ὁ Χάρος.
Ἄλλ' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ
μοῦ λείπει τῆς ζωῆς τὸ θάρρος,
τοῦ κάκου σφίγγω τὴν πυγμὴ.

Δὲν ἔχω κέφι νὰ παλέψω,
νὰ πικραθῶ, νὰ γλυκαθῶ,
καὶ τὴ ζωὴ μου ὅταν τελέψω
σ' ἄλλη ζωὴ ν' ἀναστηθῶ.

Καὶ λέω στοὺς ἄλλους, ὡς ὀφείλω,
μὲ μιὰ βαθιὰ μου ἀναπνοή :
— Μὴν πιάνετε τὸ Χάρο φίλο
ἂν ἀγαπᾶτε τὴ Ζωή !

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κράτησα στὸ νῶμο
τὸ νεκρὸ Χριστό...
Τῆς θυσίας τὸ Νόμο
πῶς θὰ σεβαστῶ ;

Μυστικοί μου πόθοι
καὶ κρυφοὶ καημοί,
ὅ,τι δὲν εἰπώθη
μὴν τὸ πῆτε, μὴ !

ΛΥΡΙΚΗ ΣΑΤΙΡΑ

I

Κάθομαι στὸ τζάκι μόνος
καὶ τὰ λέω μὲ τὴ φωτιά...
Ὅνειρο, χαρὰ καὶ πόνος
τρίποδὴ μου πυροστιά.

Τὴν καρδιά μου βάζω ἀπάνω,
χύνω μέσα της τὸ νοῦ—
καὶ θυμᾶμαι καὶ ξεχάνω
καὶ ξαμώνω τ' οὐρανοῦ!

Τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
ὄσα ὁ γεννημένος ζῆ,
μὲ τὴν ἄϋλη κουτάλα
τ' ἀναδεύω ὄλα μαζί.

Δόξεις, ὀμορφιᾶς καὶ πλούτη,
ἐλαττώματα, ἀρετές,
τὰ δουλεύω σὰν κουρκούτι.
Αὔριο, Σήμερα καὶ Χτὲς

μιὰ τὰ πῆζω μόνο κρέμα
καὶ μὲ τέτοιαν ἀλοιφή
πασαλείβομαι ἡρέμα
ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή.

Τῆς ζωῆς μου τὸ ταξίδι
τὸ ζουμπλιάζω καὶ τὸ κλειῶ
μὲς στὸ κούφιο τὸ καρῦδι
μιᾶς στιγμῆς — δὲν ἔχει πλιό.

Παρευθὺς μὲ θεία τρέλα
μόνο του γεμίζει, ἀψύ,
τῶν αἰώνων τὴν κορδέλα
καὶ τοῦ ἀπείρου τὸ ταπί.

Εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι ἀντάμα,
ζῶ καὶ πέθانا μαζί!
Νά τὸ πιδὸ μεγάλο θάμα
ποῦ δὲ βλέπουνε οἱ χαζοὶ

καὶ κοντόφθαλμα θαρροῦνε,
καθὼς σέρονται ἢ τριχιά,
τάχα σήμερα πὼς ζοῦνε
καὶ πεθαίνουνε ταχιά.

Μῆτε ζῶ, μῆτε πεθαίνω! —
τό 'χω ξεδιαλύνει αὐτό.
Μὲς στὸ χρόνο μεταβαίνω,
μὲς στὸν τόπο ἀκίνητῶ!

Νὰ γυρίζουν ἄσ' τα ὡς εἶναι,
γύριζε κ' ἐσὺ μαζί·
τῆς χαρᾶς τὸ γάλα πίνε
κι ἀπ' τῆς λύπης τὸ βυζί.

Ἦ τὸ ἀντίθετο, ἂν σοῦ ἀρέση!
Εὐκόλα στρίβει ὁ τροχὸς
ἀπ' τὴ μιὰ στήν ἄλλη θέση
κι ἀπὸ σὲ καὶ μοναχός...

Ἄφοῦ ἐκειὸς ποὺ τὰ 'χει πλάσει
δὲν τὰ κάρφωσε ποτέ,
τί μανία σ' ἔχει πιάσει
νὰ καρφώνεις τα, θνητέ;

Τί σέ σπρώχνει νά γυρέψης,
ἐπειδὴ σέ χαιρετοῦν,
τάχα νά ξεμασκαρέψης
τὰ ζευγάρια πού γλεντοῦν;

Γλέντησε κ' ἐσὺ μαζί τους,
γέλα δίχως ἀφορμή,
μὴ ρωτᾶς γιὰ τὴν ψυχὴ τους
μιὰ καὶ δίνουν τὸ κορμί!

Γίνε ἀρμονικὸ ζευγάρι
μὲ τὸν ἴδιο σου ἑαυτὸ
κι ἀκολούθησε μὲ χάρη
τὸ ρυθμὸ τὸν χορευτό,

ὅπως τὰ ζευγάρια ἐκεῖνα
πού χορεύουν ταιριαστὰ
κ' ἐμεῖς βάζουμε τὴ σφήνα
νὰ τὰ ἰδοῦμε χωριστά.

Ὅχι, δὲ χωρίζονται, ὄχι!
Ὅσα χρόνια κι ἂν περᾶν,
μὲς στὴν ἴδια τὴν ἀπόχη
αἰωνίως θὰ σπαρταρᾶν.

Καὶ τὸ χέρι σου ὄταν βάνης
στὴν ἀπόχη, ἐσὺ θνητέ,
δύο-δύο θὰν τὰ πιάνης,
ἓνα μοναχὸ ποτέ!

Ἔχουν γιὰ τὸ καρναβάλι,
πὺ διαβαίνει καὶ γελῶ,
ὅμοια προσωπίδα βάλει
τὸ Κακὸ καὶ τὸ Καλό...

III

ὦ Χριστέ μου πὺ ἐσταυρώθης
μ' ἓναν τρόπο τραγικό·
τὸ καλὸ τοῦ κόσμου ἐπόθεις,
κι ὅμως τοῦ 'καμες κακό...

Τοῦ 'δειξες ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος
πὺ ὀδηγεῖ σὲ βίον εὐθύ —
τὸν θωρεῖ μπροστά του, κι ὅμως
ἄλλο δρόμο ἀκολουθεῖ.

Στρίβει γύρω του τὰ μάτια
πὺ ψηλά, πὺ χαμηλά,
νά βρισκε ἄλλα μονοπάτια,
καὶ σ' αὐτὰ κατρακυλᾷ...

Μὲ πηδῆματα τοῦ ψύλλου,
ποῦ δὲν ἔχουν μετρητή,
μιὰ τοῦ βάθου, μιὰ τοῦ ἀψηλίου
κυνηγάει δὲν ξέρω τί!

Δὲν τὸ βρίσκει, δὲν τὸ πιάνει
ὄξω-ἀπόξω, πουθενά.
Ξεκινώντας για νὰ φτάνη
φτάνει για νὰ ξεκινᾷ!

Καὶ ποτὲ δὲν ξεδιαλύνει
πὼς ἐκεῖνο ποῦ ποθεῖ
μοναχὰ μὲς στὴ γαλήνη
τῆς ψυχῆς του θὰ βρεθῆ!

IV

Ποιά εἶναι τὰ πολλά, τὰ λίγα,
τὸ περίσσιο, τὸ ἀρκετό;
Μὴ δὲν ἔχη, νά, κ' ἡ μύγα
δυὸ φτερά σὰν τὸν ἀετό;

Μήπως τάχα τὸ λιοντάρι
μὲς στὴ ζούγκλα ἐκεῖ κρυφὰ
σὰν τὸ ἀσήμαντο γομάρι
κάποια μέρα δὲν ψοφᾷ;

Μήπως κι ὄμορφη μὲ χάρες
κι ἄσχημη μὲ σημαδιές
δὲ γεμίζουν ὅμοιες ζάρες
τὶς ἀμείλιχτες βραδιές ;

Μήπως βασιλιάς μὲ θρόνο
καὶ φτωχὸς χωρὶς σκεπὴ
δὲ μπερδεύουν μὲς στὸ χρόνο
τὴν τιμὴ καὶ τὴ ντροπή ;

Τί παράλλο περιμένει
ὁ ἀσυλλόγιστος θνητός ;
Ὁ Θεός, ποὺ δὲν πεθαίνει,
μὴ δὲν πέθανε κι Αὐτός ;

V

Τὴ γυρεύουμε μεγάλη
τὴ χαρά, μὰ εἶναι μικρὴ !
Τό 'χουν νιώσει τάχα οἱ ἄλλοι
ποὺ κοιμήθηκαν νεκροί ;

Ἦ κ' ἐκεῖ τὰ παραμύθια
τῆς ζωῆς θὰ τοὺς πλανᾶν,
καὶ νὰ βροῦνε τὴν ἀλήθεια
σὰν ἐδῶ θὰ ξεκινᾶν ;

Καὶ θ' ἀναζητᾶν αἰώνια
μὲ τ' ἀθάνατα φτερά
μὲς στὰ κρίνα, μὲς στ' ἀηδόνια
μιὰν ἀνύπαρχτη χαρά;

Ἄχ, βαθιά μου ἐσὺ γαλήνη,
ἄχ, μικρές μου ἐσεῖς χαρές!
Τὰ δυὸ μάτια μου ὅταν κλείνη
ὁ καημὸς πολλὰς φορές,

τοῦτο ἐπιθυμῶ μονάχα
νὰ μοῦ τάζαν οἱ θεοί:
Μόνο ἐσᾶς αἰώνια νά 'χα
καὶ στήν ἄλλη μου ζωή!

Μιὰν ἀχτίδα, μιὰν ἀνάβρα,
ἓνα κρίνο, ἓνα πουλί,
λίγο θάλασος, λίγην αὔρα!
Τίποτα ἄλλο πὶδ πολὺ.

Καὶ γαλήνη, ἀχνὴ γαλήνη,
ποὺ νὰ περικλεῖ ἀχανῆ
τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγιοσύνη
καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ποινή!

VI

Καθισμένος μπρός στο τζάκι
παρασταίνω καὶ τὰ δύο:
Τὸ μικρότερο ἀνθρωπάκι,
τὸν τρανότερο Θεό!

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ

Ἄπ' τοὺς τάφους σηκωθῆκαν
τὰ μεσάνυχτα οἱ νεκροί,
τ' ὄνομά τους θυμηθῆκαν
ὡς τὸ γράφαν οἱ σταυροί.

Κ' ἕνας, πὺ σταυρὸ δὲν ἔχει,
κάνει νεκροσάματά,
πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους τρέχει:
«Πῶς μὲ λέγαν;» τοὺς ρωτᾷ.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗ

Βγήκα μέσ' ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ.
Τὸν ἄγνωστο εἶχα ποιητὴ πατέρα,
πὺ τραγουδοῦσε κ' ἔπαιζε φλογέρα
κοιτώντας ἀπ' τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
τοὺς κάμπους καὶ τὶς θάλασσες πὺ πέρα...

Μὲ τὰ δικά του μάτια τὰ ὄλο φῶς
κοιτῶ κ' ἐγὼ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ κόσμου,
πὺ γίνεται ἀπολέμητα δικός μου
σὰ νὰ 'μαι μὲ τὸν Πλάστη του ἀδερφός,
σὰ νὰ 'ναι ὁ Νόμος ὑποταχτικός μου.

Σοφία μου είναι ή πείρα τῆς ζωῆς,
κι ὁ ζωντανὸς παλμὸς τοῦ ἀγνοῦ μου στήθους
τοῦ ἀνόνημου ὁ παλμὸς εἶναι τοῦ πλήθους,
ποῦ μὲ μιᾶς θείας τῆ δύναμη ἐμπνοῆς
συνθέτει καὶ τοὺς νόμους καὶ τοὺς μύθους!

Παιδί σου εἶμαι, λαέ μου, ἀπλό, πιστό,
δίχως ἀγγελοκρούσματα καὶ δίχως
ἀγιάτρευτες ἀγκοῦσες ἐνδομύχως.
Στὸ πέρασμα τοῦ Χρόνου ἄς ξεχαστῶ,
κι ἄς ἐπιζήση μόνο ἓνας μου στίχος!

Η
“ΕΥΔΟΚΙΑ” ΤΟΥ Γ. ΑΘΑΝΑ
ΕΞΩΦΥΛΛΟ

ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΑΡΤΗ ΤΟΥ 1955
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ “ΑΛΦΑ”
ΤΟΥ Ι. Μ. ΣΚΑΖΙΚΗ ΣΤΑ ΤΥΠΟ
ΓΡΑΦΕΙΑ Κ. ΚΑΚΟΥΑΙΔΗ ΣΕ
ΧΑΡΤΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙ
ΑΣ “ΧΑΡΤΟΠΟΙΑΣ ΑΙΓΙΟΥ”

Ε Ρ Γ Α Γ. Α Θ Α Ν Α

ΠΡΩΙΝΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ	<i>Ποιήματα</i>
ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ	<i>Ποιήματα</i>
ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ	<i>Ποιήματα</i>
ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ	<i>Διήγημα</i>
ΔΕΚΑ ΕΡΩΤΕΣ	<i>Διηγήματα</i>
ΕΙΡΜΟΣ	<i>Ποιήματα</i>
ΑΠΛΟΤΙΚΕΣ ΨΥΧΕΣ	<i>Διηγήματα</i>
ΔΡΟΣΕΡΟΙ ΚΑΗΜΟΙ	<i>Ποιήματα</i>
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ	<i>Ποιήματα</i>